

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

4 (100) | 2008

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

Тема номера:

**Християнська
сім'я**

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-збудовуюча стаття

Біблія і шлюб 4

Василь Д.

Проповідь

Шлюб — прообраз відносин
Господа і Церкви 6

Валентин Філін, м. Єверет

Роздуми

Бережи себе з юних літ 7

Любомир Приходько

Мир вам 7

Без миру в сім'ї немає успіху в служінні.

Записала Ольга Волчкова

Біблійні чоловіки 8

Волчкова Ольга Луківна

Чотири хвилини на виховання дитини 9

Наталія Корназович

Мамині
сльози

14 стор.

Мамо,
низький
Вам
уклін

26 стор.

Бібліотека проповідника

Усиновлення 10

Леонід Коровник

Життя церков об'єднання

Про унікальність усіх людей розповідали дітям
в "Місті особливих" 13

Юля Марук

Завоювати Україну для Христа закликав
американець Дон Бетс 18

Юля Марук

Дослідження Біблії

Християнська сім'я у світлі Писання 19

Апологетика

Дружина Каїна — хто вона була? 22

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал
ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталія КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 266-8367,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,

CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

**Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.**

річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

**При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.**

Підписано до друку з оригінал-макету ____ 08. Формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова
фабрика «Християнське життя»" м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

№4, 2008

Мир вам! Редакція журналу “Вісник Правди” вітає усіх християн та читачів і бажає рясних Господніх благословинь в житті і праці для Його слави!

Шановні читачі, ви тримаєте в руках 100-й примірник журналу “Вісник Правди”. З тих пір як вийшов перший номер журналу, пройшли роки, міняються покоління. Але ніщо не умалить тих зусиль і молитов, тих сердець, котрі приклали брати та сестри, розпочавши друкувати щоквартальник про життя та працю Західного Українського Євангельсько-Баптистського об'єднання, а також статті та проповіді Слова Божого на духовно-збудовуючі теми.

Напевно важко сьогодні віднайти перші примірники журналу, але Господь знає імена засновників, перших жертводавців, перших читачів. І тому хочеться схилитися сьогодні разом з вами, шановні читачі, перед нашим Господом та подякувати щиро за пройдений шлях довжиною у 100 примірників. Подякувати нашому Спасителю за працю і піт, за сльози і переживання, за радість і натхнення, за час і здоров'я ТИХ, ХТО посвятив себе на цій ділянці Божої Ниви, котра називається “Вісник Правди”.

Нехай благословить Господь усіх люблячих Його, що поклоняються Йому в душі і правді. І нехай допоможе Господь усім, хто приближається до Нього, знайти радість і мир своєму серцю.

Усією редакцією журналу ми відчуваємо себе разом з читачами, як одна сім'я Божа, і один у нас Батько Небесний, і один у нас Спаситель — Ісус Христос. І також один шлях ми з вами маємо до спасіння — це віра у смерть Ісуса Христа на Голгофі за наші гріхи, та Воскресіння Його із мертвих. Отож, ми — Божа сім'я, є міцна та здорова тоді, коли наша віра міцна та коли наші сім'ї здорові, богобійні, живуть у злагоді та мирі. Взагалі, сім'я є центральним світилом, навколо котрого організовується життя усього суспільства, — сказав один автор, Йосип Фліт. Ми маємо тисячу і один предмет, назначений для сім'ї, — журнали, ліки, мило, швейні машини, ігри, заняття і т.д. — все для сім'ї.

Тому темою нашого 100-го примірника “Вісника Правди”, ми взяли тему “Християнська сім'я”. Вплив домашнього життя знаходиться в прямій залежності від чистоти, миру, доброго порядку, відсутності себелюбства, задушевної дружби, спокою і щастя домашнього вогнища.

Прослідкувавши відсутність моральної сили і духовного життя в наших домах, ми приходимо до заключення, що повинно бути віднайдено засоби для звільнення від цього явища. Очистьте джерело, і струмок буде чистим. Врятуйте сім'ю, і ви врятуєте державу.

Не дивно, що високе положення в сім'ях різних культур віддається батькам і матерям, та і Біблія навчає шанувати батьків. Та дивно сказати, що в той час, як обидві сторони домашнього вогнища здібні швидко знаходити в своїх дітях сліди талантів, краси, вони не можуть сказати, звідки приходять негативні і непотрібні якості. Діти сприймають атмосферу сім'ї, і дивляться на світ очима своїх батьків. Цілі батьків стають їхніми цілями, їх дух і життя переходять в дітей — чи то добре чи погане.

Сім'я — це взаємовідносини і любов чоловіка та дружини, а потім батьків та дітей. Недавно в Портланді, штат Орігон, святкували 75-ліття шлюбу сім'ї Кимбл. Чоловікові виповнився 101 рік, а дружині — 92. Коли запитали їх про таємницю настільки довголітнього шлюбу, Кимбл відповів: “Коли ви розсердитесь на дружину, то просто відправляйтесь на прогулянку. А якщо хочете стати нещасним, почніть думати тільки про себе, роздумуючи про те, як винні перед тобою домашні, що не віддають тобі належної поваги і не обіймають тебе любов'ю”. В іншому випадку суддя під час процесу запитав одного чоловіка: Чому ви хочете розвестись з вашою дружиною? На що той відповів:— А що спільного було між нами? Крім шістьох дітей, ніяких спільних інтересів!

Біблія навчає нас любити в сім'ях один одного, шанувати, коритися один одному, та цінувати один одним. Для прикладу:— американські статистики перевели на мову цифр цінність... дружини. За основу розрахунків взяли винагороди, котрі потрібно було б заплатити особам, запрошеним для виконання тієї роботи, котру виконує дружина. Середня вартість дружини в США оцінена в 18 тис. 285 доларів і 60 центів щорічно. А в Україні, чи в інших куточках земної кулі? А як оцінюємо один одного ми в сім'ї? І як оцінює кожного з нас Христос, що віддав Своє життя заради нас і нашого майбутнього? Подумаймо про це. І нехай благословить Господь усіх нас в цих роздумах.

З найкращими побажаннями ваш брат Ігор
Завірюха та редакція журналу.

Біблія і шлюб

А тим, що побрались, наказую не я, а Господь: Нехай не розлучається жінка з своїм чоловіком! А коли ж і розлучиться, хай зостається вона незамужня, або з чоловіком своїм хай помириться, — й не відпускати чоловікові жінки!" (1 Кор. 7:10-11).

"Рятуйтеся від цього лукавого роду." (Дії 2:40)

"Стережіться, щоб ніхто вас не звів... за стихіями (принципами) світу, а не за Христом." (Кол.2:8)

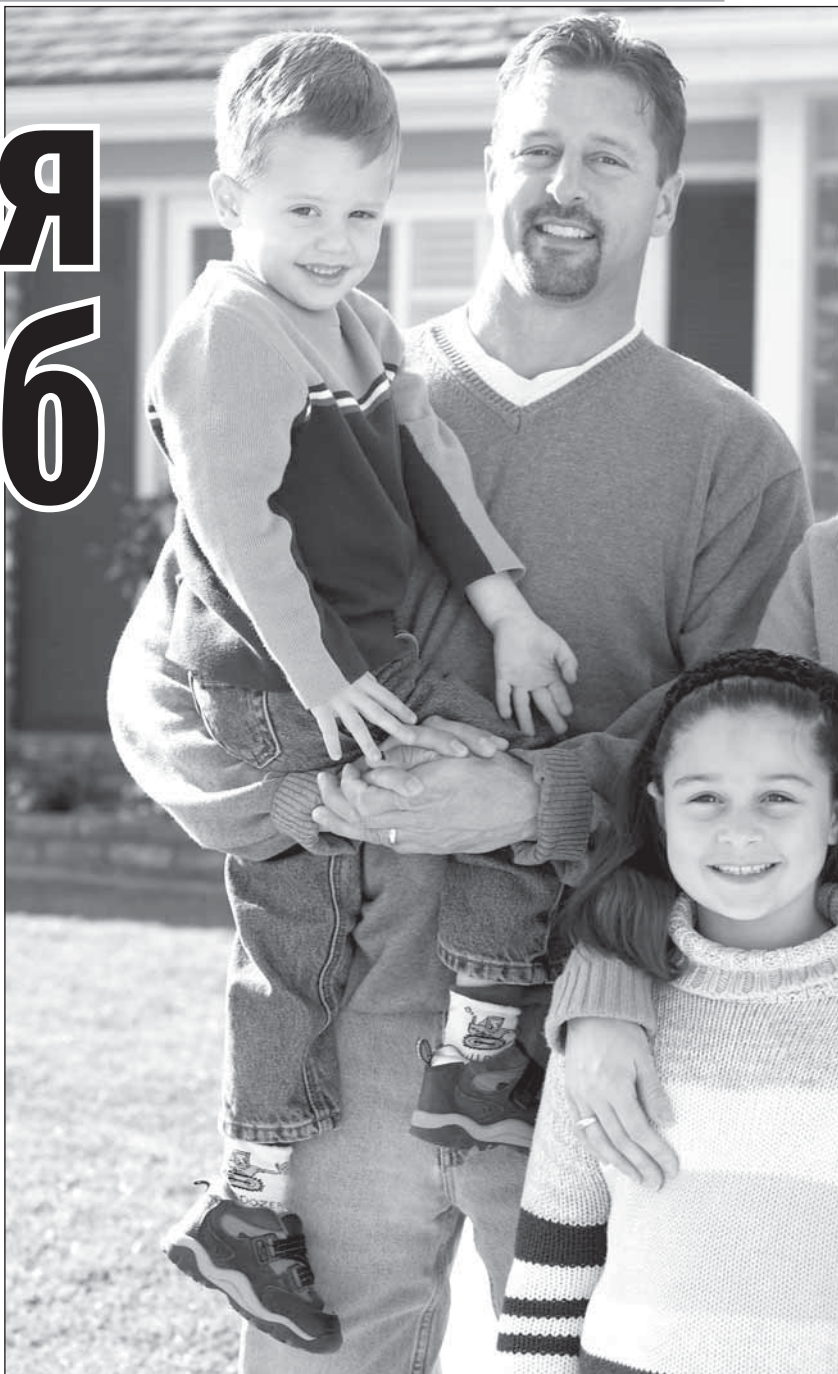
"Бо це воля Божя, — освячення ваше: щоб ви береглися від розпусти..." (1 Сол.4:3)

"...а Святий — нехай ще він освячується!" (Об 22:11).

Ці заповіді Слова Божого встановлюють, що відстань між стандартами життя світу й церкви має збільшуватися, а не зменшуватися. Ми повинні сяяти, як світила в темному місці. На жаль, сьогодні ми бачимо інше: багато хто з віруючих своїм образом життя наблизилися до світу, і ця відстань увесь час зменшується. Це зближення особливо яскраво виражене в зовнішньому вигляді. Один чоловік сказав ось що: "Віруючі роблять все те, що робить світ, лише на крок відстаючи. Наприклад, раніше віруючі не дивилися телевізор, — нині дивляться; не носили перснів, — нині носять; не фарбувалися, — фарбуються; жінки не обрізали волосся, — нині обрізають; жінки не вдягали штани, а нині вдягають." Віруючі не розлучалися, а якщо й траплялося таке, то залишалися неодруженими (1 Кор. 7:11). А тепер після розлучення вступають у повторний шлюб. Можливо,

не треба забороняти всі ці речі, кажуть, бо пізніше все одно віруючі будуть це робити. Більшість тих, хто в такий спосіб сприяє зближенню зі світом, перекручують тлумачення Слова Божого.

Що говорить про це Христос та Його святі апостоли й пророки. Ап. Павло в Рим. 7:2 каже, що повторний шлюб для жінки можливий після смерті чоловіка, а якщо чоловік живий, то, вийшовши заміж за іншого, вона буде перелюбницею. Бо заміжня жінка, поки живе чоловік, прив'язана до нього Законом; а коли помер чоловік, вона звільняється від Закону. Деякі люди це місце Писання не сприймають всерйоз, кажучи: —Павло говорить про духовні речі, а не про дійсний шлюб. Але прочитаємо 1 Кор. 7:39. "Жінка Законом прив'язана, поки живе чоловік її; коли ж чоловік її вмере, вона вільна виходити заміж за кого захоче, аби тільки

в Господі". В **Господі** значить за християнина, люблячого Господа. (2Кор.6:14), а "Коли хто не любить Господа,... проклятий." (1 Кор. 16:22). В **Господі**, означає не за нерозведеного з будь-яких причин, у тому числі й через перелюбство. (Мт. 19:9)

"Нехай буде в усіх чесний шлюб та невинне ложе, а блудників та перелюбів судитиме Бог." (Євр.13:4). Це місце Писання багато теж перекидають. Один мій знайомий якийсь зателефонував мені і сказав: — Ти знаєш, що я одружився вдруге? (при живій першій дружині), на що я йому відповів: — Тоді ти чиниш перелюб, а нерозкаяних перелюбників частка в озері вогненному. (1 Кор. 6:9-10). А він каже: — Не суди ти, бо перелюбників й блудників судить Бог. На що я відповів: -Так, судить, не оправдовує, якщо не залишать перелюбу. Ап. Павло чітко констатує факт: "А тим, що по-

брались, наказую не я, а Господь: Нехай не розлучається жінка з своїм чоловіком! А коли ж і розлучиться, хай застається вона незаміжня, або з чоловіком своїм хай помириться, — й не відпускати чоловікові дружини." (1 Кор. 7:10,11).

Відповідно й інші місця Писання говорять подібне: Рим. 7:2,3; 1 Кор. 7:39; Мт. 5:32; Мт. 19:9; Мрк. 10:11,12; Лк. 16:18. Ніщо у таких випадках не дає права на повторний шлюб, за винятком смерті одного з подружжя. (Рим. 7:2,3; 1 Кор. 7:39). У Луки 16:18 сказано: "Кожен, хто жінку свою відпускає (не має значення з яких причин) й бере собі іншу, той чинить перелюб. І хто (у тому числі й розведений з перелюбства) побереться з тією, що муж відпустив (з різних причин, у тому числі й через перелюб), той чинить перелюб."

Багато хто кажуть, що в Євангелії від Матвія 19:9 дозволяється повторний шлюб. Що ж насправді відбувається? В Мт. 5:32 сказано "А Я вам кажу, що кожен, хто пускає жінку свою без причини розпусти, той доводить її до перелюбу. Хто ж з відпущеною побереться, той чинить перелюб." Цим Христос каже, що всі розлучення дають привід чинити перелюб, і в додаток, розлучене подружжя сатана буде спокушувати нестриманням (1 Кор. 7:5).

В тексті Єв.Мт.19:3- 12. "І підійшли фарисеї до Нього, й випробовуючи, запитали Його: "Чи дозволено жінку свою відпустити з причини усякої?" Він відповів і сказав: "Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, створив їх чоловіком і жінкою?" І сказав: "Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до жінки своєї, — і стануть обоє вони одним тілом, тому-то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, — людина нехай не розлучує!" Вони кажуть Йому: "А чому ж то Мойсей заповів дати листа роздового, та й відпустити?" Він говорить до них: "То за ваше жорстокосердя дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було" А Я вам кажу: Хто дружину відпустить свою не з причини перелюбу, і одружиться з іншою, той чинить перелюб. І хто одружиться з розведеною, той чинить перелюб."

Христос в вище описаному показує, — коли чоловік поєднується з жінкою для спільного життя, вони стають з двох одним тілом, а не з трьох, чотирьох, тощо, що люди і намагаються робити. З цього одного тіла вирвати одну з частин (одного з подружжя) нікому з людей Бог не дає права за жодних обставин. (Мт. 19:6; Рим. 7:2,3; 1 Кор. 7:39). І дружина пов'язана законом заміжжя, не доти, доки чоловік не чинить перелюб, а доти, поки чоловік живий. Отже, що Бог поєднав, того людина нехай не розлучає.

Ось в цьому і полягає праведність Бога з питання шлюбу. Неправедність людей з питання шлюбу в тому, що вони після розлучення вступають у повторний перелюбний шлюб. "Та однак стоїть міцна Божа основа та має печатку оцю: "Господь знає тих, хто Його", та: "Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне Ім'я називає!" (2Тим. 2:19). А якщо той, що сповідує Господа, не відступить від неправедності, то Господь його забуде, і він, стоячи за зачиненими дверима, буде стукати, але Господь скаже, "Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду (неправедність)." (Лук. 13:27).

Так що краще нині відступити від перелюбу, ніж потім почути фатальне: "...відступитись від Мене..." Господь сказав: "...хто моїх слів не приймає, той має для себе суддю: слово, що Я говорив, — останнього дня воно буде судити його!" (Ів. 12:48). Ви, котрі опинилися в такому положенні, краще відступіть від неправедності і не вірте вчителю, які спокушують вас, бо гнів Божий гряде на тих, які чинять такі справи. (Еф. 5:6)!

Василь Д.,
1(509) 697-8823

Шлюб — прообраз відносин Господа і Церкви

Буття 2:21-24

В останній третині розділу 2 Книги Буття описано створення жінки, особливості шлюбу, підготовка Адама до зустрічі з жінкою, для чого був проведений той великий урочистий парад тварин перед Адамом. Хоча, на перший погляд, ми розглянули тут створення матеріального всесвіту, та, окрім влаштування земного життя і всесвіту, ці події мають і духовне значення.

З оповіді про створення перших людей ми отримуємо ще одне уявлення сутності Бога. З Нового Заповіту ми знаємо, що шлюб є одним із стійких образів, якими Слово Боже описує взаємовідносини Господа і Церкви. Але чому саме шлюб? Звичайно подружжя, саме його утворення, обов'язково пов'язане в свідомості людей з коханням, яке в даному випадку у відповідності до образів символізує любов Божу до обраної Церкви. Любов то взагалі є найголовніша риса сутності Бога. Його сутність характеризується багатьма рисами. Кожне Його Ім'я відображає якусь грань Його сутності. Божа сила, могутність, праведність, вірність — усе перебуває в досконалому прояві. Але риса, яка найбільш точно відображає сутність Бога — то є любов. А любов, як написано в 1 Кор. 13:4-8, довготерпить, милосердствує, не заздрить, не величається, не надимається, не шукає тільки свого, не рветься до гніву... практично все, що становить грані любові, стосується відношення Бога до людини. Любов не егоїстична, вона направлена назовні. Любов не може бути проявлена, якщо не буде об'єкту любові. А це, в свою чергу означає, що сутність Бога не може бути проявлена без наявності людини. Чому саме шлюб вибирає Господь для змалювання взаємовідносин Бога і Церкви? Адже є і інші прояви любові, наприклад, материнська, або взаємовідносини Бога і людини як батька і сина (молитва "Отче наш"). Але, як правило, шлюбні відносини точніше відображають відносини Господа і Церкви. Візьмемо, наприклад, відносини між батьками і дітьми. Людина народжується, зростає, стає дорослою і настає час, коли вона має залишити своїх батьків, створити свою сім'ю. Шлюб — це навпаки — об'єднання, немає ніякого розлучення. Церква, як Наречена, має готувати себе до шлюбу, до зустрічі з Нареченим. Саме в такому стані вона повинна знаходитись в даний період. Таке неможливо в стосунках батьків і дітей. Водночас образ шлюбу є і самим складним для нашого розуміння. Бог створив Адама з пороку земного. Так само Він міг створити і Єву, проте Господь вчинив інакше. Процес вилучення ребра у Адама для створення жінки зовсім не є процесом отримання більш досконалого матеріалу, ніж той, з якого створено було чоловіка. Господь створював єдність, гармо-

нію перших людей, і ця гармонія вимагала того, щоб ці двоє людей мали воістину потребу один в одному. А для цього потрібно було, щоб жінка була частиною Адама, і щоб сам Адам сприймав її, як свою частину, без якої він відчував би себе неповноцінним. Те ж саме стосувалося і Єви. Вони повинні були доповнювати один одного. Це було можливо тільки за умови, коли кожен з них не був самодостатньою особою і відчував би нестачу один одного, щоб один із них не мав того, що якраз у достатку мав інший. Адам позбувся не тільки ребра, але разом з тим він втратив щось таке у своїй внутрішній природі, що повернулося до нього назад разом із дружиною. Таким чином, Єва стала доповненням Адама, повнотою його земного життя. Повнотою його істоти. На перший погляд, те, що Церква потребує присутності Бога — зрозуміло. А про яке таке доповнення Церквою Сина Божого може йти мова, якщо Христос Сам є особою самодостатньою, бо Він досконалий. Але, як не дивно, Слово Боже наполягає на цьому зворотному зв'язку, вказуючи на те, що Церква має бути повнотою Того, Хто Собою все наповняє (Еф. 1:22-23). Звичайно, ми не допускаємо якоїсь недосконалості Бога. Коли митець створює якийсь твір, то, звичайно, це твориво не додає творцю нічого до його сутності, але воно відображає його талант і його сутність. Свое вміння, здібності і, як кажуть, частинку своєї душі митець вкладає в своє творіння. Коли він створює шедевр, його вважають геніальним, але шедевр не робить митця геніальним, він не є причиною його геніальності, а тільки її наслідком. І якби не було цього твору, геніальність митця нікуди не ділася б, вона так би з ним і залишилася, просто ніхто не міг би запідозрити її наявності, бо не було б творіння, через яке виявилась би його геніальність перед іншими. Але його особистої досконалості чи недосконалості це не змінило б. Щось подібне відбувається у взаємовідносинах Бога і Церкви. Господь не вдосконалюється за рахунок Церкви, бо Він Сам є досконалість, причому довершена і ніхто нічого до цього додати не може. Але на рахунок слави Бога, то без наявності Його творива вона неможлива. Ім'я Спасителя набуває особливої величі, слави і навіть довершеності тільки наявністю спасених. Більше того, це Ім'я не було б ніколи проголошено, якби Господь вирішив нікого не спасати. У такому випадку Його любов, Його могутність, Його досконалість не втілились би у Імені Спаситель. Так само Ім'я Пастиря знаходить своє втілення і завершення тільки при наявності отари, без якої це звання ні до чого.

Таким чином, любов Спасителя перетворюється на славу завдяки наявності спасених, а доброта, турбота перетворюються на славу Пастиря через наявність піпестуваної, доглянутої отари. Багато імен Бога пов'язані з існуванням Церкви, на ній виповнилися всі імена, через її наявність вони були оголошені. Бог через Церкву відкрив Себе таким, якого не знали навіть на небі. В 1 Кор. 11:7 написано: "Отже, чоловік покривати голови не повинен, бо він образ і слава Бога, а жінка — чоловікові слава". Саме це призначення жінки бути славою її чоловіка є прообразом Церкви, призначеної бути славою її Спасителя. Вона є Його славою, бо вона є результатом Його жертвенної любові, Його сили і премудрості. Вона самим фактом виникнення і існування проголошує і свідчить про Ісуса Спасителя.

Таким чином, ми бачимо, що шлюб — глибокий і повний образ відносин Бога та Церкви.

Валентин Філін, м. Єверет

Брати продають Йосипа в рабство. Гравюра Гюстава Доре

Бережи себе з юних літ

Історія Йосипа, одного із синів Якова, всім добре відома. Як був він улюбленим батьком, як, бачучи гріхи братів своїх, ніколи не брав участі в їхніх недобрих справах, і брати через заздрощі продали його в рабство... Та пройшли роки, і він врятував їх від голодної смерті, не згадуючи їм про їхній вчинок проти нього. Проте, коли помер батько їх Яків, брати стали боятися помсти Йосипа. Гріх, вчинений колись ними проти брата, знову нагадав про себе і скував їх страхом. Скільки б людина не жила, тішучи себе щасливим майбутнім, але вчинене колись зло завжди буде нагадувати про себе. Брати Йосипа прожили в Єгипті 17 років, але ніщо з того, що вони вчинили раніше, не було ними забуто і мучило їх, вони боялися, що Йосип поверне їм все те зло, яке вони вчинили йому. Як би люди сьогодні не хотіли не бути відповідальними за свої слова, вчинки, дії, але такого немає, бо у Бога інший порядок. Хоч людина ховається, шукає собі ті таємні місця, де, як вона думає, її ніхто не бачить — це, напевно, пішло ще від Адама, та

заховатися від Бога вона не може, не може уникнути відповідальності за недобрі вчинки. Бог викриває їх, робить явними, щоб змусити людину розкаятись і виправити її тут, на землі. Брати задумали для Йосипа зло, а Бог перетворив це на добро для всієї родини Якова, врятувавши їх таким чином від загибелі. Коли брати просили Йосипа не переслідувати їх, Йосип сказав, щоб вони не боялися, він буде і надалі дбати про них та їхніх дітей. Було б добре, якби ми зробивши, не думаючи, якесь зло і усвідомивши це, поспішали б просити прощення. Бо як би ми не потішали себе, що ми зробили вже й не такий тяжкий переступ, що такі склалася обставини, що такий був тоді час, Біблія каже, що в кінці Бог викличе нас на суд. І як добре, починаючи з малих років берегти себе у святості, праведності і добрих відносинах з Богом, щоб не було причин ховатися від Бога, щоб не було того потаємного, що стало б перешкодою нашої зустрічі з Ісусом Христом. Амінь.

Проповідь брата Любомира
Приходька, М. Єверет

Мир вам

Без миру в сім'ї немає успіху в служінні.

“Мир Свій даю вам...” Христос дає мир небесний Своїм послідовникам і каже: “Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть” (Мт. 5:9). Бути миротворцем це не тільки зберігати мир самому, але і нести його іншим людям.

Один брат збирався їхати на Євангелізацію. Вже були придбані квитки, зібрані речі. Треба їхати, а дружина заперечує. Потрібно грошей для життя заробити та і біля хати багато чоловічої роботи набралось. Виникла суперечка. Слово за словом — посварились. Ось-ось поїзд відійде, а дружина стоїть на своєму: не їдь та й усе. Чоловік схопив речі, грюкнув дверима і поїхав. Та праця була марна. Диявол потурбувався, щоб євангелізація була провалена ще не почавшись. Було порушено мир, а людина, яка сама не має миру, не може принести Божого миру іншим людям.

Ось інший випадок. Брат збирався на євангелізацію, але домашні запротестували. Причини відомі з попереднього прикладу. Брат не став сперечатись, помолвився і взявся до роботи біля дому. Наближався час відправки поїзда, але брат продовжував працювати. Домашні стали тривожитись: “Як же ти поїдеш, адже запізнишся на поїзд?” “Я поїду тоді, коли в домі буде мир, бо це є на даний момент найціннішим.” Тоді вся сім'я стала на молитву, помолилися, благословили брата на дорогу та служіння, і він швидко помчав на вокзал. Звичайно, поїзд уже відправився, але на вокзалі він зустрів ще двох сестер, які так, як і він, запізнилися. Тоді вони взяли таксі і швидко помчали до сусідньої станції, сподіваючись надгогнати поїзд. Та і тут їх спіткала невдача: поїзд уже відійшов. У сестер забракло віри і вони вирішили повернутись додому, а брат впросив водія приватного таксі відвезти його до наступної станції. Пішов дощ з мокрим снігом, дорога стала небезпечною, та вони мчали по шосе з швидкістю 100 км за годину. Наближаючись до станції, побачили поїзд, який вже почав рушати. Чи це був потрібний поїзд, часу вияснити не було. Вскочив у відкриті двері найближчого вагона. На мить охопив сумнів: “А якщо це не той поїзд?” Зіскочив з приступки, поглянув на табличку на вагоні, полегшено зітхнув: “Він!” Знову вскочив у вагон.

Через кілька хвилин його здивованими вигуками зустріла група братів і сестер, що їхали на євангелізацію. Слухали його розповідь і дивувалися, як чудово Господь все влаштував. Вони вчасно прибули на місце призначення і євангелізація мала чудовий успіх. Мир не було порушено і Господь Бог послав Своє благословіння на труд Своїх синів і призвав багатьох грішників до покавання.

Записала Ольга Волчкова, м. Єверет

Біблійні Чоловіки

У наші часи емансипації, жінки в багатьох сферах життя стають нарівні з чоловіками, інколи ж навіть вище них. Але запитання: чи хочуть цього жінки насправді чи це просто як образа на чоловіків, які не завжди, на жаль, є кам'яною стіною для жіночої статі? Адже саме від чоловіків залежить дуже і дуже багато.

“До чого всі ці запитання?” — зараз вигукнете ви — “Справжні чоловіки і тепер не перевелися!” У якійсь мірі це так, але давайте розглянемо, що Біблія говорить про “справжніх” і “несправжніх” чоловіків, про Того, Хто може зробити їх справжніми, просто вказати шлях, яким ви маєте рухатися далі. Можливо, чогось про вас, брати, я не знаю, ніколи не була у вашій шкірі, та й взагалі вчити мені не дозволяється. Проте, просто порозмірковувати на задану тему, запропоновану мені самим Слово Божим, я, гадаю, можу. І тому цим і займаюся.

Яким “справжній” чоловік мусить бути, на думку жінок? Зібравши весь свій досвід, я виділила кілька найпоширеніших рис: мужній, сміливий, сильний, рішучий та надійний. Почавши з цієї теми, спробувала згадати приклади “справжніх” і “несправжніх” чоловіків із Святого Письма. Справа виявилася нелегкою, проте вельми захоплюючою.

“Несправжні” прийшли на думку швидко. Ось, наприклад, **Йона** — він не наближається до визначення — “справжній чоловік”. Міркуйте самі: ні сміливості, ні мужності (хоча ні, сміливість усе-таки була — не підкоритися самому Господу! — це не жарти). Інші ізраїльські герої могли б назвати його просто боягузом, і вони б мали рацію.

Можете зі мною не погодитися, проте навіть **Мойсей** на початку свого шляху був досить боязким. Немає в нього рішучості й волі, хоча й було бажання врятувати свій народ. І тільки Господь зміг зробити з нього того, ким він став.

Самсон, на мою думку, теж відзначився. Ні, сміливості і мужності в нього вистачало — недаремно ж із левом один боровся, але в надійності підвів. Ну, скажіть, який *справжній чоловік* отак зрадить свою ідею — служіння Господу, якому

він таки присвятив усе життя? Як бачимо, сила — також не найголовніша якість чоловічої статі.

Але що ж це ми усе про сумне? Згадаємо й хороші приклади із Біблії. Перший, кого згадую, це, звісно, **Христос** — Той, хто був мужній, сміливий, надійний, рішучий, сильний. Він був досконалістю чоловіка того, котрий міг народитися на цій планеті, навіть більше — досконалою людиною, з якої ми всі повинні брати приклад.

“Твоя шкала занадто висока”, — знову заявите ви. І я погоджусь, навряд чи хто коли-небудь зможе досягти рівня Господа, що й не потрібно, бо Він Сам змінює нас і живе в нас у серці.

Більш земні приклади справжніх чоловіків: **Ной** — вибудував величезний ковчег, не піддався на провокації ні друзів, ні сусідів, та зміг подбати про весь майбутній світ. **Давид** — один вийшов проти Голіафа (вдвічі більшого за нього) всього лише з одним камінцем — ось хто справжній захисник вітчизни. Він зміг відстояти свій народ завдяки своїй вірі. **Ісус Навин** — вів народ Ізраїльський й був завжди “твердий і мужній”, а також вірний Богу. **Апостоли** багато постраждали — теж входять у наш список. Без їх мужності ми могли б і не знати нічого про Христа.

Їх досить багато, героїв Святого Письма, та їх об'єднує одне — самі по собі вони ніщо. Чоловік може викувати свій характер шляхом зусиль волі, але він не зможе правильно його застосувати без Бога, і диявол скористається цим багатством у своїх інтересах. За історію життя на Землі, Бог часто брав найнезначніших чоловіків, змінював їхнє життя, роблячи героями віри, але це зовсім не їхня заслуга. Ми всі повинні про це пам'ятати.

Отак із допомогою Біблії я з'ясувала, що таке бути “справжнім” чоловіком і що потрібно для цього робити. “*Будьте тверді і мужні*”, — промовляю вам слова, які чув колись Ісус Навин. **Дорогі чоловіки, брати, ми дуже потребуємо вас! Будьте вірні Богові і по-справжньому мужні!**

Волчкова Ольга Луківна

Чи задумувались ви над тим, скільки часу ви проводите зі своїми дітьми? За результатами дослідження британського статистичного бюро (ONS), батьки, які працюють, проводять зі своїми дітьми у середньому 19 хвилин на день.

За даними українських соціологів, середньостатистичний український батько приділяє дитині чотири хвилини на день. 32 відсотки татусів допомагають робити уроки, лише 10 відсотків доглядають хворих дітей.

У тому, що їхнє дитинство було щасливіше, ніж дитинство сучасного підростаючого покоління, впевнені 55 відсотків росіян. Про це йдеться в дослідженні, опублікованому на superjob.ru. Основні аргументи росіян, які переконані в нещасливому дитинстві сучасних дітей, можна розділити на кілька груп: у сучасних дітей на першому місці матеріальні, а не духовні цінності; ситуація у країні не дає впевненості в майбутньому підростаючого покоління; завантажені роботою батьки приділяють своїм дітям вкрай мало уваги.

Основна роль батьків якраз і полягає у вихованні дітей. І мама, і тато мають однаково приділяти дитині увагу, навіть якщо вони постійно зайняті на роботі. Інакше дитина перестане їм довіряти. Якщо в неї будуть певні проблеми, в першу чергу вона побіжить до того, з ким проводити найбільше часу.

Дитину обов'язково потрібно розпитати про проведений день. Не треба забувати і про себе розповісти. У сім'ї важливим є також спільне проведення часу. Якщо не буде батьківського спілкування і контролю, дитина вільний час буде проводити біля телевізора чи комп'ютера. А це негативно впливає на дитячу психіку.

ОТЖЕ, ДОРОГІ БАТЬКИ, ЗНАХОДЬТЕ ЧАС ДЛЯ СВОЇХ ДІТЕЙ! Господь, який подарував вам їх, бажає, щоб ви мудро використали цей час для виховання їх у пізнанні Його істин.

Дітям, в свою чергу, хотілось би дати хорошу настанову, записану в книзі Проповістей Соломонових 1:8-9 "Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї, — вони-бо хороший вінок для твоєї голови, і прикраса на шию твою".

Наталя Корназевич

Чотири хвилини на виховання дитини

Усиновлення

Теологічно-правове дослідження

У давні часи на Близькому Сході усиновлення було юридичним правом, унаслідок якого усиновлена особа мала право на деякі або і на всі привілеї та обов'язки рідної дитини. В більшості випадках усиновлення було обмежене до чоловічої статі, хоч були випадки, що усиновлювали і жіночу стать, щоб таким чином придбати нащадка.

УСИНОВЛЕННЯ У ЄВРЕЇВ. У Старому Заповіті не знаходимо закону про усиновлення. Правда, усиновлення практикувалося і в євреїв, але рідко; це вже було пристосування до неізраїльського закону. Слово "усиновлення" використано в Біблії не в теологічному розумінні. У цивільному або юридичному сенсі усиновлення брали за взірцем із середовища з-поза Палестини — з Єгипту й Сирії. Фактично, у єврейській мові навіть немає технічного терміну для цієї практики. Питання усиновлення євреї іноді розв'язували багатошлюбністю або левіратом і таким чином зберігали власність у своєму роді. Левірат (лат. levir — дівер) — шлюбний звичай у багатьох східних народів і євреїв, за яким удова була зобов'язана або володіла правом одружитися з братом свого покійного чоловіка, якщо вона була бездітна.

Згідно з клинописним юридичним звичаєм Вавилону та Асирії, усиновлення було необхідне, щоб Елі-Езер, слуга Авраама, став його спадкоємцем. Авраам сказав Богові:

“Отож, Ти не дав нащадка мені, і мій керівник — спадкоємець мені” (Бут. 15:13). Йосип, незабаром перед смертю свого батька Якова, привів до нього двох своїх синів, Єфрема і Манасію, і той усиновив їх замість Йосипа: “А тепер два сини твої... вони мої! Єфрем і Манасія, як Рувим і Симеон, будуть мої... і нехай буде зване в них ім'я моє” (Бут. 48:5,16). Отже, обидва сини Йосипа одержали свій наділ в Ізраїлі. Інколи чоловік, що не мав наслідника, віддавав свою дочку заміж за свого слугу і їхні діти ставали його дітьми. В інших випадках родина усиновлювала слугу, чоловіка дочки (1 Хр. 2:34-35). У ранніх випадках усиновлення, що згадані у Біблії, брали участь жінки. Жінки, які були неплідні, віддавали своїх служниць своїм чоловікам, щоб усиновити від них народжених дітей. Сара дала Агар Авраамові, а народжений нею син Ізмаїл вважався сином Авраама і Сари (Бут. 16:1...). Бездітна Рахіль дала свою служницю Білгу своєму чоловікові (Бут. 30:1-7), а Лія наслідувала її (Бут. 30:9-13). Діти, народжені служницями, мали рівне право з дітьми законної дружини. Кодекс Хаммурабі (ч. 185, ANCIENT NEAR EASTERN TEXTS, р. 174) і документи (таблички) виявлені в Нуці (поблизу Кіркук, на схід від річки Тигр), доводять, що був виданий закон відносно усиновлення, який стосувався семітських народів. Наприклад, Мойсей став сином фараона (Вих. 2:10), а Мардохей усиновив Естер (Ест. 2:7,15).

УСИНОВЛЕННЯ У ГРЕКІВ І РИМЛЯН. Усиновлення було загальновідомим суспільним явищем у цих народів і відіграло важливу роль у їхніх законах. Якщо в родині не було дітей, чоловік усиновлював сина. Батьки усиновленого могли бути ще живі, проте це не перешкоджало процесові усиновлення, бо багато сімей часто охоче віддавали своїх дітей, якщо вони мали можливість на краще життя. Часто бувало, що син і спадкоємець усиновлював собі брата або і братів та ділився з ними своїм маєтком і привілеями. Таким чином, цілком чужа людина ставала членом родини у вищому розумінні, ніж деякі родичі. Така особа набувала прізвище усиновителя, приймала на себе юридичні і релігійні обов'язки сина, брала участь у жертвних обрядах і ставала членом нової сім'ї. У римлян усиновлення здійснювалося у присутності 7-ми свідків. У певних випадках таких осіб кликали засвідчити, чи угода усиновлення дійсно відбулася. Вигадана (уявна) продаж чи перепродаж і кінцева претензія завершувались юридичною формулою: “Я проголошую цього чоловіка своїм сином” або “Я проголошую цього чоловіка своїм рабом”. Тому, залежно від формули, сина продавали в рабство або усиновлювали в іншу родину. Після цього рідний батько такої особи не мав жодного права до неї, а усиновитель мав повне право над усиновленим. Відомим прикладом такої практики у римській історії є імператор Август. Не маючи престолонаслідника, він усиновив спадкоємця. Коли він пережив одного спадкоємця, то взяв іншого і наостанку 27 червня 4 року після Н. Х. усиновив Тиверія, який зайняв його престол 14-го року (Лк. 3:1).

Процес та умови усиновлення відрізнялися серед різних народів. У східних народів раби мали можливість стати вільними, як це було з Мойсеєм, проте у греків та римлян це були рідкісні винятки. Те право було обмежене до громадян.

УСИНОВЛЕННЯ У ВІРМЕН. Звичай усиновлення ще й досі існує у вірмен, греків і турків. Це виконується для того, щоб усиновлений перебрав маєток усиновителя і що рідні батьки зрікаються права до свого сина. Серед магометан усиновлення здійснюється в той спосіб, що усиновлена особа одягає сорочку усиновителя. Можливо, подібна подія відбулася, коли пророк Ілля кинув свого плаща Єлисеєві (1 Цар. 1:19).

УСИНОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ. В Україні, за часів радянської влади, усиновлення здійснювалося на підставі юридичного акту, який твердив, що усиновлення можна чинити тільки за згодою батьків або опікуна усиновлюваного і його самого (якщо він досягнув десятирічного віку) та усиновителя, якщо він одружений. Усиновити дозволялося лише неповнолітнього. Усиновлений володів тими ж самими правами та обов'язками, як і рідні діти. Усиновитель-батько володів правом дати дитині своє прізвище та по батькові за своїм ім'ям.

ТЕОЛОГІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ УСИНОВЛЕННЯ У НОВОМУ ЗАПОВІТІ. Термін “усиновлення”, так як він використовується в теологічному розумінні, визначає юридичний акт Бога, внаслідок якого віруючі у благодать Божу, виявлену у Христі, стають членами Божественної родини і спадкоємцями неба. Апостол Павло був римським громадянином і був ознайомлений із римськими законами і звичаями, як також із законами і звичаями інших народів. Ми завдячуємо йому засвоєння слова “усиновлення” з гелленського світу і застосування його у християнській теології Нового Заповіту.

Тепер розглянемо різні аспекти усиновлення. У Старому Заповіті говориться про Ізраїля, як про Божого сина (Ос.11:1) і як про першонародженого сина (Вих. 4:22). Це не означає, що Ізраїль мав якесь невід'ємне право називатися Божим сином (народом), але Бог забажав і вибрав його за Свого сина (народ): “Ви сини Господа, Бога вашого... Господь тебе вибрав, щоб ти був вибраним народом зі всіх народів, що на поверхні землі” (Пов. Зак. 14:1-2). У посланні до римлян 9:4 написано: “...ім належить синівство”. Усиновлення Ізраїля — це ласкавий учинок зі сторони Бога. Це означає, що Бог визначив особливе місце для Ізраїля, як вибраного народу Божого.

Постає питання — як Бог усиновлює людей у ново-заповітній добі? 1. Бог усиновлює нас за подобанням Своєї суверенної волі. Усиновлення — це добровільний акт усиновителя. Небесний Отець усиновлює нас за посередництвом Христа і за допомогою Духа Святого. Апостол Павло констатує цей факт у посланні до Ефесян 1:3,5: “Благословенний Бог... що нас у Христі... призначив наперед {ще до народження — Л. К.}, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за впадінням у волю Своєї”. 2. Бог усиновлює нас тоді, коли ми визнаємо Христа як Свого Спасителя. Апостол Іван наголошує цю думку у своїй Євангелії 1:12: “А всім, що Його прийняли, їм владу дав дітьми Божими стати, тим, що вірять у ім'я Його”. Це той самий процес, який апостол Павло описує у посланні до Рим. 5:1, вживаючи юридичну метафору, — виправдання вірою: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа”. Згідно з цим процесом, Бог проголошує грішника виправданим, а той переживає прощення і примирення з Богом. 3. Дух Божий “свідчить у нас із духом нашим, що ми — діти Божі” (Рим. 8:16). У римлян усиновлення здійснювалося у присутності 7-ми свідків. Якщо була потреба, їх викликали засвідчити, чи певний акт усиновлення справді відбувся. Подібно цьому, Дух Святий приєднується до духа християнина і засвідчує та підтверджує, що акт усиновлення відбувся і що ми сини Божі. 4. Бог усиновлює нас і робить нас, у духовному сенсі, спадкоємцями: “Тому ти вже не раб, але син. А як син, то й спадкоємець Божий через Христа” (Гал. 4:7). Але наше усиновлення також майбутнє. 5. За констатацією апостолів Павла і Петра (Рим. 8:23; 1 Петр. 1:3-4), ми очікуємо викуплення нашого тіла, синівства і нетлінної, непорочної та невід'янучої спадщини, що захована в небі для нас.

Леонід Коровник, м. Сейнт-Альберт, Канада

Конкурс

«Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка
Проповідника
запрошує прийняти
участь у конкурсі
«Найуважніший
читач Біблії».

№6

До уваги пропонується 10-ть запитань в кожному випуску журналу (5-ть питань по Старому Завіту, 4 — по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину).

Всього 120 запитань оцінюються в 120 кредитів.

На сім кращих переможців конкурсу чекає відповідний приз. (Ми

вже оголосили відповіді чотирьох попередніх конкурсів в минулих примірниках журналу. Але по просьбі читачів, наступні відповіді оголосимо лише по закінченню конкурсу.)

Ми довіряємо нашим читачам і після кожного етапу конкурсу чекаємо відповіді на адресу редакції: Herald of Truth 37603 28th Ave. S Federal Way, WA

98003 USA або по електронній пошті: vistnykpravdy@gmail.com

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

Ви можете підключитися до конкурсу на будь-якому етапі!

1. **Де записано** і скільки разів: “Хто мати Моя? І хто браття Мої?”
2. **Ім'я батька**, котрий прощався зі своїм сином і торжественно просив його знати Бога, Отця свого, та служити Йому всім серцем.
3. **Коли мамі** заплатили за те, щоб вона кормила свою дитину?
4. **Кому задали питання** і хто: “Дитино, — чому так ти зробив нам?”
5. **Котра цариця** облишена царської гідності, тому що подала приклад жінкам погорджувати своїми чоловіками?
6. **Скільки людей** перераховано в Новому Завіті, що мали домашні церкви в своїх будинках?
7. **Хто одразу ж** після смерті своєї любимої дружини не плакав, а вдягнув святкові одяжі?
8. **Чим прикрашають** себе жінки, що їх Писання називає святими (дві речі)?
9. **Який мудрий чоловік** приймав поради у свого тестя?

10. Вікторина — “Чий це син?”:

СИН	№ БАТЬКИ
___ Манасія	1. Амрам — Йохевед
___ Соломон	2. Елкана — Анна
___ Йонатан	3. Яків — Рахіль
___ Овед	4. Захарія — Єлисавета
___ Ізмаїл	5. Ахаз — Авія
___ Мойсей	6. Нахор — Мілка
___ Гершом	7. Мойсей — Ціппора
___ Йосип	8. Давид — Вірсавія
___ Самуїл	9. Йосип — Озната
___ Бетуїл	10. Боаз — Рут
___ Іван Христитель	11. Саул — Ахіноам
___ Єзекія	12. Аврам — Агар.

Про унікальність усіх людей розповідали дітям в "Місті особливих"

"Місто особливих" — під такою назвою відбувся дитячий табір, який організували брати та сестри Першої Української Церкви (Federal Way). З 26 червня по 1 липня близько 100 дітей відпочивали, насолоджувались природою, купались в озері, бігали, стрибали та просто спілкувались з тими, хто живе з Богом. Тільки приїхавши, вони одразу ж відчули себе в особливому місті — команда табору зустрічала їх в стародавньому вбранні. Дітям потрібно було пройти через певні пункти, щоб потрапити у "місто особливих", вони показували свої "візи", проходили "митну службу", фотографувались та багато іншого.

На протязі табору наставники постійно нагадували дітям, що вони особливі. На другий та третій день розмовляли про грішне серце людини і про відносини з Богом. Про довір'я Христу та спасіння роздумували в четвертий та п'ятий день. Про те, що кожна людина особлива та потрібна іншим, наставники розповідали дітям в останній день. Крім біблійних уроків та спортивно-розважальних заходів, діти відвідували хоббі класи: музика, малювання, уроки гітари, рукоділля, кулінарія, робота з деревом та уроки акторського мистецтва.

Усі бачили благословіння Божі, навіть в таких дрібницях як погода: п'ять днів у таборі світило сонце, що не звично для дощаного Сіетлу.

Аліна Омелянчук, координатор табору, зауважила: "Ми мали короткий відрізок часу для підготовки, але в нас була добра команда, яка зуміла зробити всю роботу. Звичайно, з нами був Господь, та ми бачили Його благословіння. В результаті Його Слово посялось в дитячих серцях, і це не було важко помітити".

Ось що каже координатор Людмила Машіка: "Ми назвали наш табір "Місто особливих" не випадково. Ми хотіли, щоб кожна дитина могла відчути себе особливою, і що саме такою її створив Бог. Також хотіли показати, що не дивлячись на те, що ми такі різні, нас об'єднує Господь. Бачачи покаєння цих маленьких сердець, я можу впевнено сказати, — табір досягнув своєї мети".

Матеріал підготувала Юля Марук
Фото: Віталік Мох, Артур Качмарчик

Це було на початку літа 1969 року. Був гарний літній, недільний ранок. Як завжди, батьки поспішали на зібрання. Церква наша знаходилась в с. Човниця, що на Волині. Від нашого села це приблизно 7 км. Батько вже поїхав велосипедом, а мама закінчувала свої домашні клопоти по господарству, з поспіхом одягалась, щоб теж встигнути вчасно на зібрання. А в ту неділю ще й гості мали бути з Луцька — молодіжний струнний оркестр, яким керував відомий на всю округу проповідник, диригент і чудовий музикант Павло Ковальський.

Збиралась і її донька, але не в зібрання віруючих, а в клуб. Вдягла гарне плаття старшої сестри, взяла туфельки на каблук, підкрасилась, заглянула ще раз в дзеркало — ніби все гарно, добре і вже можна йти, бо їй теж потрібно вчасно прибути до клубу, там зберуться всі активісти і поїдуть з концертом у сусіднє село. На той час в клубах організовувались так звані агіткультбригади. Ці бригади готували концерти і їздили виступали в клуби інших сіл в районі. В цю бригаду запросили і цю дівчинку з віруючої сім'ї, бо вона непогано вчилася, була активна в школі, дуже любила драматично-літературний гурток, грала головні ролі в постановках. Ростом вона була вища від своїх однолітків, мускуліста, відважна й смілива, симпатична, виглядала старшою на свої роки. Ніхто й не скаже, що їй тільки 14. Ось тієї неділі вона мала батато участі в цій програмі...

Мама подивилась на доньку і защемило їй серце. Хоч і спокійно, але з легким докором сказала: "От знаєте тільки клуби (бо і старша сестра ходила туди), пішла б в Човницю (це означало в Дім Молитви) і побачила б, як грають і співають, славлячи Бога, такі як ти."

Враз у доньки зловісно закипіла кров і вона грубо бризнула матері колючі, образливі слова. Мама не сказала ні слова, тільки очі її заблищали і гіркі сльози мов град потекли з її очей. Зі сльозами вона тихо вийшла з хати, сіла на велосипед і поїхала, щораз витираючи сльози з очей. Донька стояла в хаті біля вікна і бачила, як мама одною рукою тримала руль, а другою раз по раз витирала очі, вона дивилась їй вслід, аж коли не стало видно її.

В доньки враз зі змінилась на сором, стало шкода маму. Їй пригадалися її безсонні ночі, коли мама доглядала своїх дітей, а вони народжувались через кожні 2 роки. Ще тільки починало ходити одне, як народжувалось друге, і так всіх було 6. Діти як діти, часто хворіли, лізли всі до мами на руки і вона носила їх на руках, переповивала, одягала, тулила до грудей, обцілювала, боялась, щоб не

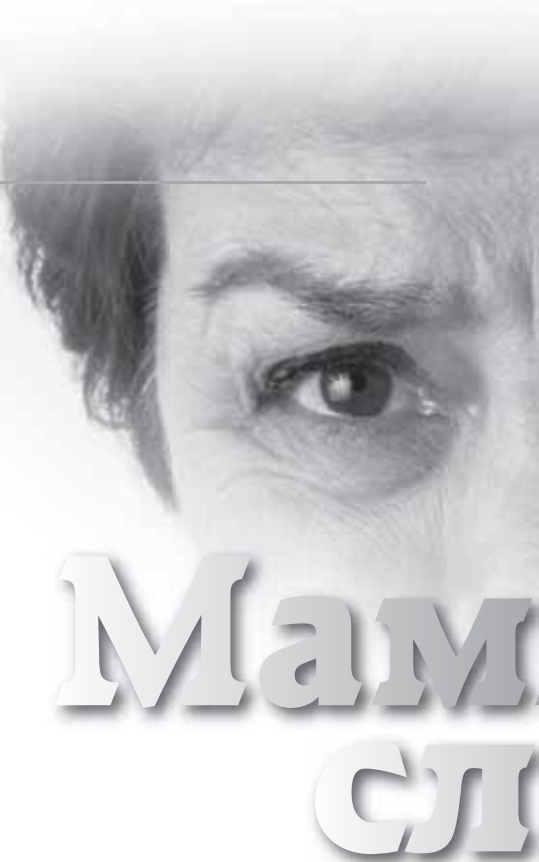
повторилась якась біда, бо після старшої сестри народився синочок і через 3 місяці захворів і помер. Скільки то болю треба було пережити, а вона ростила нас в тяжкі часи. Треба було і накормити, і попрати, і вдягти, і в полі встигнути все зробити. Вона завжди знаходила утіху в Бозі, завжди співала і вчила дітей співати християнські пісні, розповідала цікаві Біблійні історії, вчила добру, часто захищала від батьківського покарання... Ото ж за все те добре вона сьогодні віддячила мамі. А чи ж погане щось сказала мама? Вона хотіла, щоб донька була разом з нею, щоб мала благословіння, щоб мала добре життя. Ні донька, ні мама вже сьогодні і не пам'ятають, які були сказані слова, але це було щось болюче, щось образливе. Донька стала обдумувати свій недобрий поступок, пригадала всі мамині ласки та любов, і на якусь мить поставила себе на мамине місце, уявила цю образу і їй зашиміло в серці. Гарячі сльози розкаяння за скоєне полились з її очей. Шкодувала вже, що так сталося, але вже було пізно. Що сталося те сталося. Вона почала себе заспокоювати, що обов'язково треба перепросити маму, а зараз треба спшити, бо на 11-ту вже треба бути біля клубу. Як не старалась себе заспокоювати, а сльози все бігли і бігли з очей, весь час в очах вмижалося мамине заплакане лице. Настрій був зіпсований повністю. Закрила хату і пішла туди, де її чекали. Коли наблизилась до призначеного місця, то почула невдоволені вигуки: "О, накінець появилась, давай швидше, бо всі вже зібрались і давно треба було виїхати, щоб на місці ще трошки підготуватись, а ти так спізнилася."

Їх було багато, вони всі сиділи в кузові вантажної машини і всі щось кричали їй, аби вона швидше бігла. Якби не чула того "швидше" і того дорікання, то і поїхала б, як завжди, а сьогодні — ні! Дівчина мовчки мінає машину і йде далі дорогою, навіть не привітавшись з ними. Машина рушила їй вслід, вже дають місце в кабіні, просять, аби лиш їхала, та вона ніби нікого не чує. Йде поруч машини мовчки і так аж до шосе. Лише раз витиснула з себе: "Я з вами не поїду, їдьте самі..." — "Чому? Що сталося?" Але вона йшла і мовчала, мов зааніміла. Де й взялась та впертість, те протистояння, те тверде рішення йти тільки в Човницю. Вона й сама себе не до кінця розуміла в той час. Адже спішила в поїздки, на виступи, уявляла собі як буде виходити перед людьми, що має говорити, як буде співати, а тут різко все змінилось. Твердо вирішила "а я от не поїду з ними, а піду туди, де поїхала моя заплакана мама, піду в Човницю, в зібрання, і ніхто мене не вмовить змінити моє рішення. А то, дивись, ще й дорікають, що спізнилась. Ну й їдьте

собі, хай вся слава й увага буде для вас, а я в Човницю і тільки туди." Дивувалась сама собі, що змогла так поступити, бо завжди була послушною і надійною.

Шофер розсердився, газанув зі злості і поїхав. Дівчина пішла через поля, сусіднє село вже минула, а за річкою вже й Човниця. Проходячи цю відстань, вона то подумки, то вголос говорила зі своєю мамою, просила прощення, ніби вела репетицію, щоб мама зрозуміла і простила її. Не раз ображала маму, але якось сходило так собі. "Чи мама була терплячіша, чи то вона не бачила, що ображала маму? А сьогодні треба, щоб так гостро порушився спокій..." Багато вона передумала всього, багато всього згадала, уявила і зрозуміла, що винувата.

Зібрання, звичайно, вже давно почалось. Дівчина вже прийшла на ганок Дому Молитви, приступила до входних дверей, прислухалась... Хтось говорив проповідь. Батьками з дитинства була навчена ніколи не порушувати церковного спокою під час проповіді. Зайти чи вийти бажано під час співу. Ось проповідь закінчилась і почулась ніжна мелодія струнного оркестру. Над усе дівчина любила музику, і ця дивна, якась неземна мелодія, як бальзам торкнулась її серця. Вона легенько відкрила двері, тихенько зайшла і сіла на задній лавці. Там ніхто не сидів, бо декілька лавок були для тих, хто спізнився, або як більше людей, щоб мали де сісти. Сидячі в залі і не помітили її, тільки в хорі співали сусіди, і вони, а також всі хористи, переглянувшись між собою. Вони знали, що дівчина давно не відвідує Дім Молитви, а цікавиться мирським життям і вже облюбувала його.

Мам сл

ДІВЧИНІ СЛЬОЗИ

Але вона не звертала уваги більше на хор, а слухала чарівну музику і дивні слова християнських пісень, в яких часто чула ніби звернення до неї самої. Десь зник поганий настрій, музика наповнювала її серце дивним спокоєм, радістю, ніби ожило щось особливе, щось рідне і близьке. Вона сиділа і думала, як має далі жити, що чекає її після зібрання завтра, через тиждень, через рік? Там же в Будинку Молитви прийшло тверде рішення — “Я буду служити Богові! Мама права, адже я маю гарний голос, хіба ж я не можу ним славити Бога, як оці хлопці й дівчата? Хіба ж я не можу навчитись грати?” Зважувала і роздумувала про все. Проповіді вона не любила слухати ще змалку, а от хор, загальний спів пісень, вірші — любила. А ця музика... Що то була за дивна музика, вона такої ніколи ще не чула. А пісні — багато з них було про маму, бо недавно минув “День Матері”, і серце знову стискалось від сорому, що образила так свою маму.

А мама сиділа в зібранні, мабуть постійно молилась і далі плакала в душі за свою заблукану дочку і не знала, що та сама дочка сидить позаду неї і вже твердо вирішила, що назавжди залишиться з Богом, що ніколи вже більш не піде до клубу, що ніколи вже не поїде ні на які виступи, що вона буде ходити завжди в зібрання, буде співати християнські пісні, співати в хорі, одним словом — буде служити Христу.

Їй хотілось, щоб зібрання ще продовжувалось, але вийшов проповідник і почав говорити заключну проповідь. Стали всі на коліна, помолились, а далі вона знала, що буде матеріальний збір, оголошення, обід для гостей. Вставши після молитви

з колін, вона швидко вийшла, взяла свої туфельки на каблучку в руки і босяком швиденько побігла понад річкою, щоб скоротити дорогу, бо селом буде дальше і всі будуть тудою їхати. А вона не хотіла, щоб хтось її бачив, щоб хтось щось казав, чи запитував. Найбільше не хотіла, щоб побачили тато й мама, хоч знала, що сидіти їм скажуть. Під річкою стежка була погана, мокра і місцями багниста, але вона бігла і бігла, аби швидше за річку, а там скрізь росте збіжжя, воно високе і вона сховається там, пережде поки всі перейдуть і перейдуть, а тоді піде собі в своє село. Ось уже й перебігла місток через річку, збігла до води, сполоснула ноги, і в жито. Вона сховалась в житі і чекала поки всі перейдуть, чула їх розмови, але не прислуховувалась до них. Вона дивилась на голубе небо, а на серці було так легко, радісно і зовсім спокійно, бо ж на молитві просила у Бога прощення за всі недобрі поступки, а особливо за сутичку з мамою. Просила у Бога сили, щоб від цього дня жити з Господом, і по смерті служити Йому.

Посиділа, трішки відпочила, ось і пресвітер з сусідом, який був дияконом і диригентом, ідуть, про щось розмовляють. Вона знала, що ці двоє завжди ідуть останні, бо вони закривали Дім Молитви. Саме там, в полі, їхати було трудно, бо був глибокий пісок і ту частину дороги всі йшли пішком, а як закінчувався пісок, була добра стежка, то всі сідали на велосипеди і їхали.

Вже не чути їхніх голосів і дівчина встала, але не виходила на дорогу, вона йшла тим житом, переходячи з одного поля на інше. Цю дорогу знав і бачив тільки Господь, вона, і хмари ангелів на небі, які радувались, що спаслась ще одна заблукана овечка. Саме квітнувало жито, а вона йшла розтягнувши руки і колосся ніжило їх, обсіпаючи своїм пахучим цвітом. Це була перша дорога бесіди з Богом, дорога покаяння, дорога щирої молитви, дорога великої обіцянки служити Йому всім серцем, душею і всім своїм єством. Вона просила сили для боротьби з гріхом, сили йти тільки за Господом і залишитись вірною Йому до кінця свого життя. Вона сідала біля рівчаків, відпочивала, все дивилась в небо і воно було для неї таким близьким, рідним і якимсь особливим. Вона знала, що там є Ісус, який бачить її і чує. В усьому, що оточувало її, вона бачила творіння рук Божих і за все славилася Його. О, якби хтось міг записати про те все, що було висказано за всю дорогу, проспівано і складено віршів, скільки вилито слів радості і хвали Богові. Так, воно записане в архівах Господніх. Там перший раз її чаша наповнювалась фіміамом її щирих

молитов до Бога.

Ту дорогу можна було пройти за півтори години, але дівчина йшла цю дорогу понад 2 години, аж до вечора. Чомусь вона вагалась зайти до хати, бо соромно було глянути мамі в очі, і дівчина пішла до річки, сиділа на березі біля води далі славлячи Бога.

Пробачення в мамі за цей випадок вона не попросила і до сьогодні, і до сьогодні її мама не знає, яка ціна її сліз була в той день.

До хати вона прийшла, коли стемніло і всі вже спали. Ніхто її нічого не питав, вона роздяглась, схилилась біля ліжка на коліна, тихенько помолилась і довго ще не могла заснути, роздумуючи про прожитий недільний день. Думки перебивали одна одну, вона будувала якісь плани на майбутнє, але це все вже мало бути повному, все з Богом.

На наступний день вранці, поки мами не було в хаті, бо вона клопоталась по господарству, вона встала, швиденько зібралась і побігла в школу. Прийшовши зі школи, все пішло як і кожного дня, ніби і не було сутички. Мама вже знала, що дочка була в зібранні і ця радість стерла ту образу з її серця, вона про все забула, бо вона ж мама, лише через 2 чи 3 дні спитала, чи сподобалось доньці в церкві.

На слідуючу неділю і всі наступні донька зі своїми ровесниками поспішала в Дім Молитви, відвідувала співанки, диригент з радощів зразу ж на другій співанці запросив її співати в хорі, щоб прислухатись і краще вивчити пісні. Почали організовувати розбір Слова Божого по вечорах в неділю, організували свій струнний оркестр. Звичайно, було багато ще різних спокус, випробувань, але тверда віра, зароджена в день покаяння, перемагала все. Через 2 роки 4 липня 1971 р. вона прийняла водне хрещення по вірі і ось уже 37 років живе в мирі з Господом.

Бог бачив материнські сльози, чув біль її душі. Мабуть мама, ідучи всю дорогу, молилась за свою доньку і Бог зробив свою роботу. Отож, дорогі мами, не бійтесь плакати перед своїми дітьми, не душіть свої сльози в собі. Це один з багатьох випадків, але часто ваші сльози можуть сказати вашим дітям більше, як ваші слова або докори. Моліться за своїх дітей скрізь, вставайте вночі, коли вони сплять, схиляйтесь з молитвою благословіння над ними, просіть у Бога за долю ваших дітей, закладуйте пости, благословляйте їх, дбайте про їхнє майбутнє, щоб ворог не зруйнував їхнє дитинство і молодість, щоб вони бачили, чули і вчилися поторювати ваші життєві принципи.

Л. М. Н. М. Сіетл, Перша Українська
Баптистська Церква

Орлине гніздо

— Віллі, хочеш я розповім тобі дещо по секрету? Тільки про це ніхто не повинен знати! — сказав Роберт своєму шкільному товаришу, зустрівшись з ним на вулиці.

— Що за секрет?

— Я знайшов орлине гніздо!

— Справді?!

— Ходімо і я розповім тобі, як я його відшукав! Ти ж чув, що позавчора фермер застрелив орла і пообіцяв 20 марок тому, хто знищить гніздо. Орли вкрали в нього декілька ягнят. І ось вчора я не пішов до школи і вислідив!

— А що на це сказала твоя мама?

— Нічого! — Роберт байдуже махнув рукою. — Зате вчора ввечері я побачив, як орлиця полетіла ось туди, — показав він на виступ скелі. — Там повинно бути гніздо.

— Я не бачу нічого, крім зеленого куща.

— Ось там якраз і є гніздо, тому що орлиця сіла саме туди, а вранці я бачив як вона звідти вилетіла. Як ти думаєш, ми зможемо вилізти на скелю і знищити гніздо, поки її немає?

— Можна спробувати.

— Звичайно, що це дуже важко, тому що орли розміщують гнізда в недоступних місцях.

— Почекай, я швидко збігаю в магазин, мене мама попросила. А потім, якщо вона дозволить, ми виберемося на скелю!

— Ні! Потрібно це робити зараз! Свої справи ти можеш зробити потім.

— Я так не можу. Мама просила не затримуватися.

— Ох ти, мамин синочок! Я таких ще не зустрічав! Моя мама, наприклад, заборонила мені підніматися на скелю, але від цього мені ще більше хочеться це робити.

— Якби мама заборонила мені, я б ніколи не пішов...

— Тоді ти просто боягуз! — відвернувся Роберт.

— Віллі почервонів від цих слів, та все ж таки рішуче сказав:

— В Біблії написано, що діти повинні слухатись своїх батьків. — І, не затримуючись більше, пішов до магазину.

— Це мене зовсім не хвилює, — пробурмотів Роберт, — хай собі слухається свою маму, я через це не збираюсь втрачати часу!

Думки про орлине гніздо не давали Роберту спокою, і повернувши на вуличку, він направився до гірської вершини. Чіпляючись за каміння і вибираючи для опори тріщини, Роберт почав підніматися на скелю і згодом не помітив, як втратив свій

орієнтир — маленький кущик.

“Якби Віллі не пішов, він підказав би мені, як піднятися на потрібний виступ”, — подумав Роберт і ступив на наступний камінь.

“Хто не ризикує, той не виграє!” — Підбадьорив він себе і став підніматися вище. Та раптом він відчув, що камінь під ним захитався. Роберт завмер. Тут не було жодної тріщини, куди б можна було поставити ногу...

“Все, я далі не зможу! Як же високо я забрався!!! Як же тепер мені спуститись?”

Від перенапруги тряслися коліна і Роберт ледве тримався на ногах. Він розумів, що його життя в небезпеці і вже був радий повернутися назад, та як? Йому здавалося, що найменший рух тільки прискорить падіння.

Накінець Роберт не витримав і закричав: — До-по-мо-жіть! До-по-мо-жіть!

Він знову і знову кликав на допомогу, але ніхто не відкликався. І тут Роберт згадав про Бога. Він ясно зрозумів, що може загинути, але як він зустрінеться з Богом?

“Діти, будьте слухняні своїм батькам”, — пролунали в його душі знайомі слова. Роберт розумів, що заслуговує покарання за те, що ніколи не виконував цієї заповіді. Тільки тепер він усвідомив свій гріх. Йому стало гірко від думки, що він так зневажливо відносився до матері. Зараз Роберт був готовий віддати все, щоб попросити у неї прощення... Та як це зробити...

Раптом низу почувся голос Віллі: — Роберт! Роберт!

— Віллі! Допоможи мені! Я боюся зрушитися з місця!

— Тримайся Роберт! — крикнув у відповідь Віллі. — Я зараз покличу когось на допомогу!

Потягнулися довгі хвилини, які здавалися Роберту вічністю. Він з нетерпінням чекав Віллі і боявся, що ніхто не зможе йому допомогти на такій висоті.

Накінець знову почувся голос Віллі, тільки вже зверху: — Роберт! Де ти?

Роберт відгукнувся і раптом якась тінь промайнула по скелі, а над головою Роберта появився Віллі, перев'язаний шнурком.

— Тримайся міцно, Роберт! — крикнув він і опустив до нього товстий шнурок. Тремтячими руками Роберт обв'язався нею і хлопців почали піднімати наверх.

Віллі аж злякався, коли побачив смертельно блілого Роберта після підйому. Він лежав на землі, як мертвий.

— Це пройде, — заспокоїв його один з чоловіків, — зараз він прийде в себе, а як ні- ми віднесемо його додому, до матері.

— Додому, до матері... — повторив Роберт, дивлячись на оточуючих.

Прошло ще декілька хвилин, і Роберт справді підвівся і разом з Віллі помаленьку пішов додому. Назустріч їм вийшла стривожена мама:

— Ах, Роберт, ти все-таки поліз на гору! Скільки разів я просила тебе не робити цього!

Бліді щоки Роберта яскраво почервоніли, коли він попросив:

— Вибач мене, мамо!

Вперше почувши від сина слова вибачення, мати довго мовчала.

— Вибачити?! — через сльози накінець запитала вона. — Звичайно, я вибачаю. Слава Богу, що ти залишився живий!

Завоювати Україну для Христа закликав американець Дон Бетс

8 червня Першу Українську Церкву в місті Федерал Вей відвідав проповідник-євангеліст Дон Бетс. Він приїхав з метою детально розповісти про "Проект 125", який вже в серпні 2008 року стартує на українській землі. Серія євангелізацій буде тривати на протязі місяця.

Проповідник Ілля Шмеліховський — подорожує з Доном вже багато років, він поділився своїми враженнями про сучасне життя в Америці та в Україні і про необхідність свідчити людям про Бога. Також підвів до сумної статистики: "80 % емігрантів, які виїжджали в Америку з колишнього Радянського Союзу як християни, знаходяться поза

церквою. Тільки 20% емігрантів тут, в Америці, відвідують церкви та живуть християнським життям. Дуже багато молоді бере те, що Америка пропонує", — зауважив проповідник.

Дон Бетс працює в Україні вже близько 18-ти років. Він зізнався, що любить цю країну та її народ: "Якщо ви відкриєте моє серце, ви побачите у ньому жовто-блакитний прапор", — зауважив проповідник.

Він також більше розповів про "Проект 125" та його цілі. Керівництво Батистського Союзу на Україні підрахувало, що існує приблизно 125 місцевих центрів в Україні, які не мають батистської церкви. Ціль проекту: організувати

нові церкви в таких місцях. Тому вже в серпні 2008 року розпочнеться євангелізаційна праця серед українського народу.

Дон Бетс закликав братів та сестер підтримувати його в молитві, та запрошував волонтерів працювати разом з командою віруючих під час євангелізацій.

"В Україні є багато релігійних людей, які називають себе віруючими. Релігія не доведе до неба, якщо в серці немає Христа. Ми маємо завоювати Україну для Бога, та показати людям, що релігія не дає спасіння", — нагадував проповідник-євангеліст Дон Бетс.

Матеріал підготувала Юля Марук
Фото: Діма Марук

На сторінках цього чудового журналу мені хотілося б поговорити про Батьків. Хотілося б пороздумувати над тим, якого батька хочуть бачити діти і якого батька хоче бачити Бог.

Якось я прочитала в одній книжці, що народження дітей ще не робить батька батьком, але гарне виховання... І не тоді, коли жінка носить дитя під своїм серцем, робить її мамою, але коли вона вміло править домом своїм, коли вона вміло навчає дитину свою любити Бога, виховує її в страсі Господнім.

Нам нікому не прийшло на думку, чому Бог не створив відразу таку кількість людей, як це Він зробив з ангелами. Але саме на людину Він поклав піклування про свою сім'ю. Саме на людину Він поклав піклування про своїх дітей і саме на батька Він поклав відповідальність. Так високо оцінив Бог чоловіка, що зробив його своїм помічником і сказав людині плодитися і розмножуватися і прикладати всі зусилля, щоб правильно виховати дитину і підготувати її до Вічності.

Люди привчають коня орати землю.

Люди привчають собаку до полювання.

Люди привчають папугу говорити.

Але людина — найвище твориво Боже — не може інколи навчити своїх дітей бути

Батьки

слухняними, вихованими по відношенню до себе і до Господа. Батьки своїми діями повинні дати хороший приклад для своїх дітей.

Батьки повинні привчати своїх синів до праці, вони повинні навчати синів відноситися до слабшої половини з повагою, любити старших людей. Сини повинні бачити гарне відношення свого батька до їхньої мами, як він піклується про неї, як він любить її, допомагає їй, співчуває у всьому. І діти, бачачи це все, захочуть стати подібними до свого батька. Тоді вони будуть добрими чоловіками, хорошими робітниками, чуйними батьками, а головне справжніми християнами і не тільки на словах, але і на ділі. У кого в домі є це — в такій сім'ї є любов, взаєморозуміння, виховані діти — то в тому домі радість, в тій сім'ї щастя, в такій родині живе Дух Святий, який керує життям батьків, життям

їхніх дітей, а Бог, дивлячись на це, радіє за таку сім'ю.

Ми всі знаємо, що талановитий художник малює гарні картини, талановитий скульптор ліпить чудові фігури людей, а талановитий батько, наділений мудрістю згори, виховує свою дитину в християнському дусі. Він навчає її любити Господа, навчає дитину поважати маму, старших людей. Батько навчає правді, навчає не брати нічого чужого, бути щедрими, гостинними. Дітей не тільки потрібно навчити гарно говорити, але і мовчати там, де необхідно. Нам потрібно навчити їх терпінню. Щоб діти не думали, що все повинно прийти до них, як вони це задумали. Нам потрібно навчити їх бути вдячними і нам, як своїм батькам, а також Господу.

"Хто народив дитину — дає життя, а хто добре виховав — дає добре життя".

Батьки, які навчили своїх дітей тільки їсти, пити, ходити,

говорити, гарно одягатися, а не навчили піклуватися про свою душу, — вони є батьками, які недостатньо виконали свій обов'язок перед Богом, а тому, що сіяли, те і жати будуть.

Батьки, які не навчили дитину довіряти все в руки Живого Бога, які не навчили дитину молитися — ті батьки обкрадають своїх дітей. Бо хто не веде дитину до Бога, хто не читає разом з нею Біблію, хто не йде до Церкви, то ці люди крадуть у дитини її майбутнє. У таких батьків, коли діти малі — болить голова, а коли дорослішають — болить серце! А тому піклуйтеся про них вже сьогодні. Вірвайте їхнє життя в руки Живого Бога. Моліться за своїх діток. Благословляйте їх, а не дратуйте. Любіть їх від усього серця. І на голос любові серце дитини завжди відкривається.

Нехай благословить Вас Бог в цьому.

Нехай Він Сам допоможе Вам бути добрими, мудрими і благословенними батьками.

Радіоведуча програми
"Мій голос" Галина Мельник,
м.Сакраменто

(916)729-8357

Слухайте нас: WWW.TVVL.COM
кожного четверга з 5 до 6 год.
вечора за каліфорнійським часом.

Р. К. Кемпбелл

Християнська сім'я у світлі Писання

Дім, присвячений Богові

Наші міркування про християнський дім базувалися на підставі Слова Божого. Ми бачимо, що в щирому християнському домі перше місце належить Господеві й відносини між домашніми в такому домі — щирі й тільки для слави Його імені.

Дім у Віфанії

Коли наш Господь перебував на цій землі як мандрівник, йому навіть ніде було схилити голову. Однак Марта прийняла його у свій дім (Лук.10:38). Можливо, це був єдиний дім у Віфанії, у якому були розкриті двері. І в цьому домі Христос часто зупинявся. Сюди ж Він направив свої кроки незадовго до Пасхи і Його жертвової смерті, коли проти Нього розгорілася ненависть релігійних проводирів. Тут, у цьому домі, Йому з любов'ю приготували вечерю. "Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії, де жив Лазар, що його воскресив Ісус із мертвих. І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли."

А Марія взяла літру мира, з найдорожшого нард пахухого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги обтерла... І пахоці мира наповнили дім!" (Іван.12:1-3).

Бальзамом для Його серця був цей дім у Віфанії. Незадовго до години великих страждань і скорбот Ісуса Христа, цей дім був притулком для Нього.

Прийняти Його сьогодні

Господь не живе на цій землі в тілі, як у часи Марти. Але Дух Святий діє в Його планах і намірах і живе в Його покутуваному народі. І ми можемо прийняти Господа в наші доми, як Марія. Він говорив учням: "Хто вас приймає- приймає Мене, хто ж приймає Мене, приймає Того, Хто послав Мене." (Матв.10:40). Якщо ми приймаємо дітей Божих у своєму домі, ми приймаємо Господа. "Цар відповість і промовить до них: Поправді кажу вам: що тільки вгинули ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вгинули." (Матв.25:40). Цей заповіт Господь залишив для всіх, хто нагодує, одягне, відвідає й дасть притулок братам. Із цього можна зробити висновок, що наші доми повинні бути відкриті для Господа і його народу.

Доми наші не повинні служити тільки нашим особистим інтересам.

Біблійні приклади

У Слові Божому ми знаходимо багато прикладів про доми віруючих, які були відкриті для Господа й служили Йому. У часи Давида, Гефянин Аведдар три місяці укривав скинію Господню й Господь благословив його й весь дім його. Господар будинку (Марк.14,14) надав Господеві світлицю й там Він спожив зі Своїми учнями пасху.

Перші християни збиралися щодня в домах, згадуючи Господа в переломленні хліба, і апостоли вчили й проповідували щодня про Ісуса Христа, "І кожного дня перебували вони однодушно у храмі, і, ломляги хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті." (Дії.2:46). І щоденно у храмі й домах безупинно навгали, і звіщали Євангелію Ісуса Христа." (Дії.5:42). У Діях 12,12 ми читаємо: "А зміркувавши, він прийшов до садиби Марії, матері Івана, званого Марком, де багато зібралося й молилося."

У Рим.16:3,4 і 1Кор.16:19 нам повідомляється, що будинок Акили й Прискилли служив для віруючих місцем зборів. "Вітайте Прискиллу й Акилу, співробітників моїх у Христі Ісусі, що

голови свої за душу мою клали, яким не я сам дякую, але й усі Церкви з поган, і їхню домашню Церкву.” “Вітають вас азійські Церкви; Акила й Прискилла з домашньою Церквою їхньою гаряче вітають у Господі вас.” Також у посланні до Кол.4:15 і до Флм.2 написано (“Привітайте братів, що в Лаодикії, і Німфана, і Церкву домашню його.” “І сестрі любій Апфії, і співвойовникові нашому Архипові, і Церкві домашній твоїй.”) що Апфія й Филимон у своїх домах проводили збори. Любов Христа прихилила їхні серця, щоб їх доми могли бути використані Господом і Його народом. Вони ж брали на себе всі турботи й робили це з радістю.

Акила й Прискилла

Сім’я, яка влаштовує свій дім і бажає служити Господові, дано багато можливостей для християнської праці. Прекрасним прикладом є Акила й Прискилла. Ця сім’я в благословенній праці присвятила себе Христу. Уже було згадано, що в їхній оселі проводилися зібрання. Але ми ще звернемо увагу на їх гідну взаємну працю в їхньому домі, як нам оповідають Дії.18:3 “а що був він того ж ремесла, то в них позостався та працював; ремесло ж їхнє було — виробляти намети.”

Коли Апостол Павло прийшов у Коринт, то вони відкрили для нього двері свого дому. Вони жили й працювали з ним вісімнадцять місяців і робили з намети. Так Апостол, не маючи певного місця для життя, знайшов у їхньому домі притулок, поки там перебував у служінні для Господа. Звичайно ж, зі своєї сторони вони були благочестивими й безсумнівно відродженими. З різних згадувань, — і навіть незадовго до смерті, — про цю дорогу апостолові сім’ю, ми бачимо, як він їх, — Акилу й Прискиллу, — любив і поважав.

Пізніше ми читаємо, як ця благословенна сім’я разом з апостолом іде в Ефес. Незабаром у їхнє місто приходять красномовний і знаючий у писаннях Аполлос. Коли Акила й Прискилла побачили його обмежені пізнання про порятунок Бога через Ісуса Христа, вони прийняли його у свій дім, там тактовно й чемно, у духовній атмосфері пояснили йому шлях до відродження.

Своєю гостинністю слугам Божим у своєму домі, вони через одого слугу придбали прекрасні пізнання про Господа, і як результат, Бог дав їм доручення: ці пізнання припіднести іншому слугі. Цим вони послужили благословенням і великою допомогою для нього й багатьох інших. Після повчального перебування Аполлоса в домі Акили й Прискилли, він пішов в Ахаю й там” *прибувши, помагав він багато тим, хто вірував благодаттю*”.

Ми пожнемо благословенні результати, якщо свої доми віддамо для Господа і Його служіння.

Гостинність

Гостинність — це для християн дарунок, служінню яким призиває нас Писання. Гостинність, — добродушний прийом людей під захист і турботу свого дому, — втілює красу й достойність сімейного життя. Це пахощі вчення нашого Бога. Сутність цього вчення — це Його сердечна, багата милість, що виливає божественні благословення на грішних людей. Гостинність християн — це маленький прообраз тієї милості, що через канал урятованого серця йде до інших.

Листи Нового Завіту, у яких розкривається благословенна милість Бога, напучують гостинності, як частину практичного християнства. Історія перших християн говорить, що їхня гостинність була характерною рисою їхнього життя. Ця гостинність приводила в захоплення навколишніх язичників. Згадування про це у Священному Писанні ми знаходимо в Рим.12:9-21: “Любов нехай буде нелицемірна; ненавидьте зло та туліться до доброго! Любіть один одного братньою любов’ю; випереджайте один одного пошаною! У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві, тішитесь надією, утиски терпіть, перебувайте в молитві, беріть уділ у потребах святих, будьте гостинні до тужинців! Благословляйте тих, хто вас переслідує; благословляйте, а не проклинайте! Тіштесь з тими, хто тішиться, і плагте з отими, хто плаге! Думайте між собою однаково; не величайтеся, але наслідуйте слухняних; не вважайте за мудрих себе! Не платіть нікому злом за зло, дбайте про добре перед усіма людьми! Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми! Не мстіться

самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: Мені помста належить, Я відплату, говорить Господь. Отож, як твій ворог голодний, нагодуй його; як він прагне, напій його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову. Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!”

Також і єпископ повинен бути “гостинний до приходнів” (1Тим.3:2; Тит.1:8). Особливий приклад: “Улюблений, вірно ти чиниш, якщо робиш для браттів та для чужинців, вони про любов твою свідчили Церкві; добре ти зробиш, як їх випровадиш, як достойно для Бога, бо вийшли вони ради Ймення Його, нічого не взявши від поган. Отож, ми повинні приймати таких, щоб бути співробітниками правді. (3 Іван.5-8). Гостинність повинна виявлятися не тільки до тих, кого ми знаємо й любимо, але всім. “Не забувайте любови до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи, гостинно були прийняли Анголів.” (Євр.13:2). Таку гостинність зробили ангелам Авраам і Сара (Бут. 18). Вони поспішили прийняти трьох мандрівників і нагодувати їх, і тільки потім їм було відкрито, що це були ангели. Це благословенний результат гостинності стосовно чужоземців.

Приклад добрих наслідків гостинності ми знаходимо в 1Тим.5:9-10: “А вдову вносити до списку не менше, як шістдесятлітню, що була за дружину одному головікові, засвіджену в добрих ділах, якщо дітей виховала, якщо подорожніх приймала, якщо ноги святим умивала, якщо помагала обездоленим, якщо всякий добрий угинок виконувала.”

Особливо важливою рисою характеру патріарха Іова було те: “Чужинець на вулиці не нотував, я двері свої відгиняв подорожньому.” (Йов.31:32).

Відсутність гостинності

Протилежне цій події ми спостерігаємо в книзі Суддів ізраїлевих у період занепаду й розбрату, що розпочався після смерті Ісуса Навина. Основною фразою, що характеризує стан Ізраїля, можна вважати: “Того гасу не було царя в Ізраїлі, кожен робив, що правдиве було в його очах.” (Суд.17:6). Це був період повної неспроможності Ізраїля. У цій книзі ми знаходимо

приклад відсутності гостинності: *"І зійшли вони туди, щоб увійти переночувати в Гів'ї. І він увійшов та й сів на майдані того міста, та ніхто не брав їх до дому переночувати."* (Суд.19:15). Але Господь і тоді не залишав народ цей без благодаті й милості. І це ми бачимо, коли читаємо далі: *"Аж ось старий головік іде ввечері з поля з своєї роботи. А цей головік був з Єфремових гір, і він був приходоць в Гів'ї. А люди того місця сини Веніамінові. І звів він оті свої та й побавив того головіка мандрівника на міському майдані. І сказав той старий головік: Куди ти йдеш та звідки приходиш? А той до нього сказав: Ми переходимо з Юдиного Віфлеєму аж до узбігтя єфремових гір, звідти я. І ходив я аж до Юдиного Віфлеєму, і йду до Господнього дому, та нема нікого, хто взяв би мене до дому. Є й солома, і паща для наших ослів, є хліб та вино мені й невільниці твої та слуги з твоїми рабами, не бракує жодної речі. І сказав той старий головік: Мир тобі, нехай уся недостата твоє на мені, тільки на майдані не ногуй! І він увів його до свого дому, і дав осла корму, а самі вони пообмивали ноги свої та й їли й пили."* (Суд.19:16-21).

У наші дні лаодикійської байдужості й самовдоволення потрібно пильнувати, щоб відсутність гостинності не стала нашою помітною рисою характеру. У наш суєтний час гостинність приносить нам часто безліч проблем і ми намагаємося знайти вибачення. Але чи будуть наші відмовки визнані Богом? Чи не засудить Він нас, знаючи наші серцеві помисли? Чи перебували перші християни в кращих умовах, роблячи гостинність? Чи скасовано нагадування у Писанні по відношенню до гостинності в наші дні? Так, нам треба над цим серйозно задуматися й поступитися належним місцем гостинності.

Шунамітянка

Читаючи 2Цар.4:8-17, ми знаходимо чудовий приклад гостинності шунамітянки. *"І сталося певного дня, і прийшов Єлисей до Шунаму, а там була багата жінка, і вона сильно просила його до себе поїсти хліба. І бувало, скільки разів приходив він, заходив туди їсти хліб."* Потім вона пропонує чоловікові: *"І сказала вона до головіка свого: Ось я познала, що Божий головік, який завжди*

приходить до нас, він святий. Зробім же малу муровану горницю, і поставимо йому там ліжко, і стола, і стільця, і свігника. І коли він приходитиме до нас, то заходитиме туди." Оцінку цьому ми бачимо в словах Єлисея: *"Одного разу прийшов він туди, і зайшов до горниці та й ліг там. І сказав він до свого слуги Гехазі: Поклиг оцю шунамітянку! І той покликав її, і вона стала перед ним. І сказав він до нього: Скажи їй: Ось ти старанно піклувалася про всі наші потреби. Що зробити тобі за це? Чи є що, щоб сказати про тебе цареві або нагальникові війська? А вона відказала: Ні, я сиджу серед народу свого! І сказав він: Що ж зробити їй? А Гехазі відказав: Та вона не має сина, а головік її старий. А він сказав: Поклиг її. І він покликав її, і вона стала при вході. І він сказав: На цей ознагений гас, коли саме цей гас вернеться, ти обійматимеш сина! А вона відказала: Ні, пане, головіте Божий, не говори неправди своїй невільниці! Та загала та жінка, і породила сина на той ознагений гас, того саме гасу, про який говорив до неї Єлисей."*

Подивімося, як просто була влаштована світлиця. Вона вміщала тільки необхідне для відпочинку й спілкування: ліжко для сну, стіл для читання, світильник і стілець. Чи зможе здійснити подібну гостинність менш багатий християнин?

Чи не є достаток пригиною негостинності? Ми часто намагаємося запропонувати гостям все краще, змагаючись у цьому з іншими. А коли в нас не виходить краще, ніж в інших, ми уникаємо приводу зробити належну гостинність.

Будемо старатись, у приклад для себе, взяти шунамітянську жінку й будемо наслідувати їй, щоб у нас була видна простота Христа *"Та боюсь я, — як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попсувалися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й гистости, що в Христі."* (2Кор.11:3). Господь говорить: *"Та Господь сказав Самуїлові: Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце."* (1Сам.16:7) *"Гостинність містить у собі простоту й сердечність, а не матеріальну цінність, що один може собі дозволити, а інший не може. Чи має-*

мо ми багато чи мало, однак, у щирості серця будемо ділитися з іншими, як сказано: "Будьте гостинні один до одного без нехоті!" (1Петр.4:9).

Матв.10:42: *"І хто напоїть, як угня, кого з малих цих бодай кухлем водиці холодної, поправді кажу вам, той не згубить нагороди своєї"*. І тому ми можемо бути впевненими, що всякий прояв гостинності в ім'я Господа, буде винагороджено, навіть якщо це буде тільки склянка холодної води.

Висновок

Ми розглянули зі Слова Божого деякі приклади, коли двері домів були відкриті для Господа й служіння Йому. Нехай вони нас підбадьорять і допоможуть нам наші дома надати Господеві в служіння Йому.

Закінчуючи наш огляд християнського сімейного життя у світлі Слова Божого, ми виражаємо наше прохання Господеві, щоб думки й прагнення читача сконцентрувалися на Господі нашим Ісусі Христі, хто є центром і основою кожної християнської сім'ї. Щоб Христос був шанованим і головою нашого дому, й щоб тільки до Нього ми зверталися за мудрістю, милістю й вірою.

Тоді ми зможемо вірно пройти наш важкий тернистий шлях на цій землі, з лагідністю зносячи всі випробування, і з наших сімей поллються благословенні потоки живої води, освячуючи й пожвавлюючи навколишній світ. *"Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свігник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони багли ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі"*. (Матв.5:14-16).

"Прокляття Господнє на домі безбожного, а мешкання праведних Він благословить." (Пр.3:33).

Нехай благословення Господні будуть явні в кожному християнському будинку в славу Того, Хто приготував нам будинок у вічному блаженстві.

"Знаємо бо, коли земний мешкальний намет наш зруйнується, то маємо будівлю від Бога на небі, дім нерукотворний та вігний." (2 Кор.5:1).

Переклав з російської
Олег Рошук

Ми не знаємо її імені, але вона обговорювалася на процесі Скоупс, згадувалася в кінокартинах “Наслідуйте вітер” (1) і “Контакт” (2) і не сходила з уст людей у багатьох країнах по усьому світу протягом століть.

Скептики у відношенні до Біблії використовували запитання про дружину Каїна не один раз, намагаючись дискредитувати книгу Буття, як достовірний історичний запис. Сумно визнавати, що більшість християн не дали адекватної відповіді на це запитання. Як результат, світ часто бачить їх нездатними захистити Писання, як авторитетне джерело і, таким чином, Християнську віру. Наприклад, на історичному процесі Скоупс 1925 року у Тенессі, Вільям Дженнінгс Брайан, позивач, що виступав за Християнську віру, не зміг дати відповіді на запитання про дружину Каїна, поставлене юристом Клоренс Дарроу. Розглянемо наступну цитату з запису допиту Брайана:

В — Чи відкрили ви, де Каїн знайшов свою дружину?

О — Ні, я залишив це для агностиків.

В — Ви ніколи не знайшли відповіді?

О — Я ніколи не намагався її знайти.

В — Ви ніколи не намагалися її знайти?

О — Ні.

В — В Біблії написано, що він знайшов дружину, чи не так? Чи були інші люди тоді на Землі?

О — Не можу сказати.

В — Ви не можете сказати. Чи приймали ви це коли-небудь до розгляду?

О — Це мене ніколи й не хвилювало.

В — Каїн знайшов собі дружину, і ні про кого більше записів не було.

О — Так говорить Біблія.

В — І звідкіля взялася дружина у Каїна Ви не знаєте.

Світова преса широко висвітлювала той процес, і те, що було почуте, позначилося на християнстві до сьогодні — християни неспроможні захистити Біблію!

Дружина Каїна — хто вона була?

Чи була вона дружиною, про яку найбільше говорили за всю історію?

В нинішні часи цей же приклад був наведений Карлом Саганом у його книзі “Контакт” (яка потрапила до списку бестселерів “Нью-Йорк Таймс”) і використовувався у однойменному фільмі, поставленому за цією книжкою. У книзі ми читаємо опис того, як вигаданий персонаж Еллі не змогла одержати відповіді на свої запитання від дружини священика, що була керівником дискусійної групи у церкві:

“Еллі ніколи раніше не читала Біблію серйозно... Тому протягом вихідних, перед першим заняттям, вона прочитала, намагаючись бути об’єктивною, те, що здавалося найважливішою частиною Старого Завіту. Вона відразу помітила, що в ній було два різних, взаємно суперечливих оповідання Творіння... і не змогла розібратися достеменно, з ким же одружився Каїн”.

Саган розумно поставив звичайні запитання (включаючи запитання про дружину Каїна), які найчастіше задаються християнам у спробі “довести”, що Біблія сповнена протиріч та не може бути захищена. Правда така, можливо, що більшість християн неспроможні відповісти на ці запитання! І в той же час відповіді Є. Але через те, що в церквах наявний брак у вченнях апологетів, особливо по відношенню скептиків до книги Буття, більшість віруючих у церкві неспроможні бути “...готовими... на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас, із лагідністю та зі страхом.” (1 Петр. 3:15).

Чому це так важливо?

Багато-хто стверджували, що для того, щоб Каїн знайшов дружину, на Землі мали б бути присутні інші “раси” людей, котрі за своїм походженням не були б нащадками Адама і Єви. Для багатьох людей це запитання є каменем спотикання для прийняття книги Буття і запису про те, що на початку історії Землі був лише один чоловік і одна жінка. Прибічники Євангелія мали б бути здатні довести, що всі людські творіння є нащадками одного чоловіка й однієї жінки (Адама і Єви) — бо тільки нащадки Адама і Єви можуть бути спасенні. Отже, віруючим необхідно розглянути питання про дружину Каїна й ясно показати, що вона була нащадком Адама і Єви.

Читання Біблії:

Книга Буття 4:1 — Книга Буття 5:5 Одне з запитань, яке найчастіше задають: “Де Каїн знайшов свою дружину?” Аби відповісти на це запитання, нам спочатку слід звернутися до першоджерела, інформації, що торкається значення Євангелія.

Перша людина

“Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили.” (Рим. 5:12)

Ми читаємо в 1 Посланні до Коринтян 15:45, що Адам був “першою людиною”. Бог не розпочав зі створення цілої “раси” людей. Біблія ясно

говорит, що ТІЛЬКИ нащадки Адама можуть бути спасенні. У Посланні до Римлян 5 читаємо, що ми грішимо, оскільки Адам згрішив. Покарання смертю, яке отримав Адам за свій непослух, перейшло на всіх його нащадків.

Адам був главою людства, коли він “упав”, ми, його нащадки, теж “впали”. Отже, ми всі відділені від Бога. Кінцевим результатом гріха було б вічне відділення нас від Бога у нашому грішному стані. Проте, радісно визнавати, що є нам шлях повернення до Бога!

Людина принесла у світ гріх і смерть, тому всьому людству, а це всі нащадки Адама, була потрібна безгрішна Людина, яка могла б спокутувати покарання за гріх і подальшу смерть. Проте, Біблія вказує, що “всі згрішили” (Рим. 3:23) Яким же було вирішення цього питання?

Останній Адам

Бог подбав про шлях нашого порятунку з втраченого стану. Павло пояснює у 1 Посланні до Коринтян, що Бог послав іншого Адама! Син Бога став досконалою людиною, але водночас і нашим родичем! Він названий “останнім Адамом” (1 Кор. 15:45), оскільки він зайняв місце першого Адама. Він став новим головою, і оскільки був безгрішний, зміг заплатити покарання за гріх: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Кор. 15:21,22). Христос прийняв смерть (покарання за гріх) на Хресті, проливаючи свою кров (без пролиття крові не буває прощення (Євр. 9:22), щоб усі ті, хто довірилися Йому в тому, розкалялися у своїх гріхах непослуху (в Адамі) і було возз’єднані з Богом. Отже, лише нащадки Адама можуть бути спасеними.

Усі є родичами

Відповідно до Біблії всі люди грішники і ми всі родичі. “І весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі” (Дії 17:26). Євангеліє зрозуміле лише на основі того, що всі люди, які тепер живуть і коли-небудь жили (крім першої жінки) - є нащадками першого

чоловіка — Адама. Якби це являлось неправдою, то Євангеліє неможливо було б пояснити чи захистити.

Таким чином, **спочатку була лише одна людина**, — створена з праху земного. (Книга Буття 2:7) Це також означає, що **дружина Каїна була нащадком Адама. Вона не могла походити від іншої “раси” людей і тому була однією з нащадків Адама.**

Перша жінка

У Книзі Буття 3:20 читаємо: “І назвав Адам ім’я своїй жінці — Єва, бо вона була мати всього живого”. Інакше кажучи, всі люди, крім Адама, — нащадки Єви, вона була першою жінкою.

Єва була створена з ребра Адама (Книга Буття 2:21-24), це було унікальне явище. У Новому Заповіті, Ісус (Євангеліє від Матвія 19:4-6) та Павло (Послання до Ефесян 5:31) використовують цю історичну і одночасну подію, як основу шлюбу між одним чоловіком та однією жінкою.

Також у Книзі Буття 2:20 говориться, що коли Адам подивився на тварин, він не зміг знайти собі помічника, подібного йому. Усе це робить дуже очевидним той факт, що **була присутня лише одна жінка, дружина Адама, від самого початку.** Не могло бути “раси” жінок.

Отже, якщо християни неспроможні захистити факт, що всі люди (включаючи дружину Каїна) можуть простежити свій родовід до Адама і Єви, то, як же вони можуть зрозуміти й пояснити Євангеліє? Як можуть виправдати факт послання місіонерів до кожного племені і нації? Тому кожному потрібно вміти відповісти на запитання про дружину Каїна, проілюструвавши тим самим, що Християни можуть захистити Євангеліє і все, чому воно вчить.

Ким був Каїн?

Каїн був першою дитиною Адама і Єви, про яку написано в Писанні (Буття 4:1). Він та його брати Авель (Буття 4:2) і Сиф (Буття 4:25) були частиною ПЕРШОГО покоління дітей, будь-коли народжених на Землі. Попри те, що тільки три сини згадуються в Писанні, у Адама і Єви були інші діти.

Брати й сестри Каїна

У Книзі Буття 5:4 ми бачимо ствердження, яке підводить підсумок життя Адама і Єви — “І було Адамових днів по тому, як він Сифа породив, вісім сотень літ. І породив він синів і дочок.” Під час свого життя у Адама і Єви було чимало дітей чоловічої й жіночої статі. Єврейський історик Флавій написав: “Кількість дітей Адама і Єви відповідно до того, що говорить давня традиція, було тридцять три сини, і двадцять три дочки”.

Писання не вказує детально, скільки було дітей, народжених Адамом і Євою, однак, враховуючи тривалість їхнього життя (Адам жив 930 років — Буття 5:5), логічно буде припустити, що було їх багато! (Пам’ятаєте, їм було сказано: “Плодіться й розмножуйтеся”. (Буття 1:28)

Дружина

Якщо ми звернемося до Писання, не враховуючи попередження та інші ідеї, то, коли від самого початку було лише перше покоління людей, брати змушені були одружуватися із своїми сестрами, інакше не було б інших поколінь! Нам невідомо, коли одружився Каїн, не даються подробиці про інші шлюби і дітей, проте зрозуміло, дружина Каїна була його сестрою або іншою близькою родичкою. (“І Каїн пізнав свою жінку, і стала вона вагітна, і вродила Еноха...” — Буття 4:17)

Заперечення: Закони Бога

Багато-хто відразу ж відкидають висновок про те, що сини та дочки Адама і Єви брали шлюби один з одним, виходячи з законів, що забороняють шлюби між близькими родичами. Дехто каже, що не можна одружуватися з родичем. Узагалі-то, коли ви вступаєте в шлюб не з родичем, то він не людина! Дружина споріднена з чоловіком ще до шлюбу, оскільки ВСІ люди — нащадки Адама і Єви, всі — від однієї крові. Закон, який забороняє близьким родичам одружуватися не з’явився до часів Мойсея (Левит 18-20). Базуючись на тому, що шлюб з’єднував одного

чоловіка й одну жінку на все життя (Буття 1 і 2), від початку не було порушення ними закону Бога (до часу Мойсея), коли шлюби укладалися між близькими родичами (навіть братами та сестрами). Зауважте, що Авраам одружився зі своєю сестрою по батькові (Буття 20:12). Закони Бога заборонили пізніше такі шлюби, але це сталося лише через чотириста років, в часи Мойсея.

Біологічні каліцтва

Сьогодні з чинних законів рідні брати і сестри (і навіть брати й сестри по одному з батьків) не можуть одружуватися один з одним і мати дітей.

Це правда, що діти від шлюбу між братом і сестрою піддаються ризику мати відхилення від норми. Між іншим, чим ближча спорідненість подружжя, тим вищий ризик проявів аномалій у нащадкаів. Це легко зрозуміти звичайній людині, не вдаючись у докладні пояснення. Кожен отримує набір генів від своїх батька і матері. На жаль, сьогодні гени містять дуже багато помилок (через гріх і прокляття), і ці помилки проявляються дуже різноманітно. Наприклад, деякі відрощують волосся, щоб приховати те, що одне вухо у них нижче за друге; чи можливо, що чийсь ніс знаходиться не зовсім посередині обличчя; або чиєсь підборіддя не зовсім звичайної форми, тощо. Давайте визнаємо, що причиною, з якої ми називаємо одне одного нормальними, є наша згода так вважати.

Чим ближча спорідненість двох осіб, тим більша можливість наявності однакових помилок у їхніх генах, отриманих від одних і тих же батьків. Тому у брата і сестри швидше за все будуть однакові помилки у їхній генетичній інформації. Дитина, народжена від шлюбу брата і сестри, успадковує один набір генів від кожного з батьків. Оскільки швидше за все гени нестимуть однакові помилки, порушення дублюються, і результатом будуть каліцтва серед потомства.

Навпаки, чим дальша спорідненість батьків, тим вища ймовірність того, що їхні гени не будуть нести однакових помилок. Діти, які

успадковують один набір генів від кожного із батьків, швидше за все отримають хороший ген у кожній парі із поганим геном. Зазвичай хороший ген бере гору, і каліцтво (в крайньому разі серйозне) не виникне. Наприклад, замість повністю деформованих вух будуть лише дещо викривлені вуха. (У цілому, тим не менше, людська раса повільно дегенерує, накопичуючи мутації з кожним поколінням).

Проте, цей факт сьогодення не відноситься до Адама і Єви. Перші дві людини були створені досконалими. Все створене Богом було “дуже добре” (Буття 1:31) Це означає, що їхні гени були досконалі, без помилок! Але коли гріх увійшов у світ (через Адама — Буття 3:6), Бог прокляв світ і досконале Творіння почало дегенерувати, піддаватися смерті і тліти (Рим. 8:22). За тривалий час цей процес показав себе у різного роду викривленнях генетичного матеріалу всіх, хто живе.

Але Каїн належав до першого покоління дітей, будь-коли народжених. Він (як і його брати та сестри) отримав фактично досконалі гени від Адама і Єви, оскільки наслідки гріха тоді були ще мінімальні. За такого стану, брат і сестра могли одружуватися (виходячи з того, що один чоловік бере в дружини одну жінку — що і є шлюбом (Мт. 19:4-6)) без жодної ймовірності проявів каліцтв серед потомства.

На час Мойсея (через близько 2500 років) дегенеративні помилки накопичилися настільки серед людства, що необхідно було Богу внести закони, які забороняють шлюби між братами — сестрами (та близькими родичами, Левит 18-20). (Також на той час на Землі було чимало людей, і не було потреби близьким родичам одружуватися.)

З усього сказаного можна назвати три взаємозалежні підстави запровадження законів, що забороняють родинні шлюби:

1. Як ми вже обговорили, виникла потреба захисту від потенційної можливості збільшення каліцтв серед потомства.
2. Закони Бога були знаряддям збереження сильної, здорової єврейської нації, що й було метою Бога.

3. Ці закони захищали індивідумів, сім'ю і суспільство у цілому. Фізіологічна руйнація, викликана кровозміщенням повинна бути зведена до мінімуму.

Каїн і Земля Нод

Деякі стверджують, що частина Буття 4:16-17 означає, що Каїн пішов у землю Нод і знайшов собі дружину. З цього вони вважають, що на Землі існувала інша раса людей, яка не складалася з нащадків Адама і Єви, до котрої і належала дружина Каїна. "І вийшов Каїн з-перед лиця Господнього; й осів у країні Нод, на схід від Едену. І Каїн пізнав свою жінку, і стала вона вагітна, і вродила Еноха. І збудував він місто; і назвав ім'я тому містові, як ім'я свого сина: Енох".

З того, що стверджувалося вище, ясно, що ВСІ людські істоти, включаючи дружину Каїна, є нащадками Адама. Проте, цей уривок НЕ каже, що Каїн пішов у землю Нод і знайшов дружину. Кальвін коментує цей вірш так: "З контексту ми можемо зрозуміти, що Каїн, до вбивства свого брата, був одружений; інакше Мойсей написав би щось про одруження Каїна."

Каїн був одружений до того, як і пішов у землю Нод. Він не знайшов дружину там, а "пізнав" (мав сексуальні стосунки) свою дружину.

Кого боявся Каїн?

(Буття 4:14)

Дехто стверджує, що на Землі було багато людей, відмінних від нащадків Адама і Єви, інакше Каїну зайве було б боятися людей, бажаних вбити його за те, що він зробив із Авелем.

По-перше, причиною, через яку хто-небудь й хотів би погубити Каїна через вбивство Авеля, була їхня близька спорідненість! По-друге, Каїн і Авель народилися задовго перед тим, як відбулася смерть Авеля. Буття 4:3 стверджує: "І сталося по деяким часі, і приніс Каїн Богові жертву від плоду землі."

Зауважте "по деяким часі". Ми знаємо, що Сиф народився, коли Адаму було 130 років (Буття 5:3), і Єва бачила у ньому заміну для Авеля (Буття 4 :25). Тому, період часу від

народження Каїна до смерті Авеля може бути 100 років, або більше, що дає достатньо часу для інших дітей Адама і Єви вступати у шлюби.

На час вбивства Авеля, число нащадків Адама і Єви могло бути значним, включаючи кілька поколінь.

Звідки походить технологія?

Дехто стверджує, що для того, щоб Каїн пішов у землю Нод та побудував місто, він повинен був мати дуже багато знань і навиків, які уже були у тій землі, завдяки іншим "расам". Нашадки Адама і Єви були дуже розумними людьми. Ми знаємо, що Ювал створив такі музичні інструменти як гуслі і сопілка (Буття 4:21), і Тувалкаїн кував мідь і залізо (Буття 4:22). Через поширення доктрини еволюції, багато людей вважають, що їхнє покоління найрозвиненіше із усіх, існуючих коли-небудь на планеті. Факт наявності надзвукових літаків і комп'ютерів не робить нас найінтелігентнішими чи наймудрішими. Сучасна технологія насправді результат накопичення знань.

Не можна забувати, що наш розум багато втратив за 6 000 років прокляття (з часів Адама). Ми дуже дегенерували проти людей колишніх поколінь. Ми далеко не такі інтелігентні і винахідливі, як були діти Адама і Єви. Писання показує те, що можна назвати розвинутою технологією з самого початку.

У Каїна були знання і талант для будівництва міста!

Висновки

Однією із головних причин труднощів християн з відповіддю на запитання про дружину Каїна є те, що вони звертаються до сучасного світу та проблем, що пов'язані зі шлюбами між близькими родичами, а не до ясного історичного запису, даного нам Богом. Натомість, аби зрозуміти історію світу, записану в Біблії, і всі зміни, що відбулися через гріх, вони намагаються пояснити Книгу Буття виходячи з сучасної ситуації. Вони беруть не Писання за основу своїх переконань, а світські погляди на

Біблію, і тому не бачать відповіді на прості запитання.

Книга Буття — свідчення Бога, Котрий був присутній під час усіх історичних подій. Це Слово Того, Хто знає про все і є свідком минулого, на якого можна покластися. Отже, коли ми беремо Книгу Буття в основу розуміння історії, ми можемо зрозуміти події, що здавалися б таємничими без Писання. Якщо теорія еволюції правдива, то для науки виникає ще більша проблема, ніж запитання про дружину Каїна. Як людина могла виникнути в результаті мутацій (помилки), коли цей процес веде до появи каліцтв у дітей? Простий факт народження людського потомства без великих відхилень є доказом Творіння, а не еволюції.

Місія "Відповіді в Бутті" прагне славити Бога як Творця і підтверджувати правдивість Біблійної історії як першоджерела і історії всього світу та людства.

До реальної історії належить і те, що непоправа Адама принесла смерть, страждання і відділення від Бога. Ми бачимо результати навколо себе. Але ми раді усвідомлювати, що Бог подбав і про це.

"Так -бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього не загинув, але мав життя вічне". (Ів. 3:16)

Ісус Христос — Творець, абсолютно безгрішний поніс страту і відділення від Бога, аби відповісти праведним запитам святості та справедливості Його Батька. Тому: "Хто вірує в Нього не буде засуджений; хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого". (Ів. 3:18)

Посилання і примітки

Процес Скоупс — версія Голлівуду. Creation ex nixilo Ham, Ken. 1996. "The Wrong Way Round!". том 18(3). стор. 38-41

Menton, David. 1997/ "Inherit the Wind: An Historical Analysis". Creation ex nixilo. тому 19(1). стр.35-8.

Contact. Випущено 11 червня, 1997. A Robert Zemeckis Film. Warner Bros. Поставлено за книгою Contact by Carl Sagan, 1985 . Pocket Books, New York

Мамо, низький Вам уклін

В'юнко в'ється вузьенька стежина
Від хатини в город до верби,
А обабіч квітує жоржина,
Жовті рожі й крислаті дуби.

Хрипко скрипнула хвіртка старенька.
Заскрипів поблизу журавель.
Йде до річки з полотнами ненька –
Соловей заспівав ніжну трель...

Сонце білить на травах полотна.
Даленіє ясна голубінь.
Всім піклується мати турботна –
Ув очах засвітилась іскринь.

У світлицю заходить хутенько.
В неї голос, мов струни бандур.
Вона голову хилить низенько –
Вишиває рушник без зажур.

І на гладі, як сніг, полотнини
Палахкочуть барвисті вогні:
І троянди червоні, й шипшини,
Чорнобривці — так любі мені!

Може, долю нову Україні
Вишива на тритисячний вік,
Де зростуть молоді героїні –
Ощасливлять країну навік!

За любов і недоспані ночі,
Прийми, мамо, низенький уклін!
Нехай щастям засвітяться очі,
Як на сонці яскравий рубін!

Леонід Коровник
6 січня 2006

Блаженний дім

Блаженний дім, де Спасе Ти приходиш
Як кращий член родини, а не гість,
І певне місце там Собі знаходиш,
А Твоє Слово, як солодка вість!

До Тебе всі звертають свої очі,
Від Тебе ллється пресвята любов
І що Ти кажеш — слухають охоче,
Ти всіх приймаєш, всім прощаєш готов...

Блаженний дім, де чоловік й дружина
Любов і віру в серці бережуть
І все життя як Божая родина,
Відважно й сміло за Тобою йдуть.

На Тебе всі надії покладають,
Чи горе приходить, чи хвиля недуг
Свої до Тебе руки простягають...
Ти потішаєш, — Ти найкращий Друг.

Блаженний дім, де до Христа приносять
Малесеньких дітей вже з ранніх літ
І де з молитвою батьки сердечно просять,
Щоб ти благословив увесь їх рід.

Де малі діти вчаться в Твоєм Слові
Разом зібравшись біля ніг Христа
І Твою волю виповняють готові,
Тобі пісні співають їх уста.

Блаженний дім, де Ти перебуваєш
Спасителю. Як любий гість, як Друг,
І людські рани сам оздоровляєш,
Лікуєш душу від тяжких недуг.

Коли ж закінчимо земну мандрівку нашу
І шлях земний дійдемо до кінця,
Нам подадуть безсмертя, щастя чашу
І ми ввійдем в безсмертний дім Отця.

Блаженний дім, знайти в нім завжди можу
Твою любов яку Ти дарував,
Ти дав мені Своє спасіння, Боже,
Щоб я тебе повіки прославляв.

Блаженний дім — по Твоєму заповіті,
Моя сім'я — оце мені Твій дар.
Бажаю все життя Тобі служити
Бо Ти — мій Бог, Спаситель мій і Цар.

Адам Штурма

Батьківська хата

Старенька батьківська хата
Забути її не можна,
Вона на тепло багата,
В ній рідний одвірок кожний.

Тут перші дитячі кроки
Робив я в оцій хатині,
І самі найкращі роки
Пройшли тут в моєй родині.

Тут плакали ми, раділи
Постійно збирались разом
Тут смуток і біль ділили
Як важко було нам часом.

Тут щирі пісні лунали
Ми вчилися людей любити,
Ось тут нас батьки навчили
Як треба на світі жити.

Тут наших доріг початок
Ми звідси пішли в майбутнє,
Для нас почались в цій хаті,
Всі наші життєві будні.

Про Бога ми тут почули,
Молилися тут щоденно...
Давно ці роки минули,
Та цінні вони для мене.

Думками не раз літаю
В те рідне своє містечко
І діток своїх навчаю
Любити своє гніздечко.

Олександр Войтицький

Наша сім'я

В нас сім'я дітьми багата,
Я люблю і маму, й тата,
Братиків усіх, сестричок
Їх веселі, жваві личка.

Ми сім'єю вірим в Бога
Завжди молимося до Нього
Ввечері ми просим тата
Про Христа нам почитати.

А матуся наша мила
Нас пісень святих навчила
Часто разом їх співаєм,
Дружно Бога прославляєм.

“Перлинка” Збірка
християнських віршів для дітей
та молоді

Щаслива сім'я

Щасливий я, коли і тато й мама,
Залишивши усі домашні справи,
Збирають нас, дітей, навколо себе
І ми співаємо про сине небо.

Щасливий я, як в стомлених долонях
Тримає тато Книгу — Боже Слово,
Роз'яснює прочитане неспішно;
Як на душі тоді буває втішно.

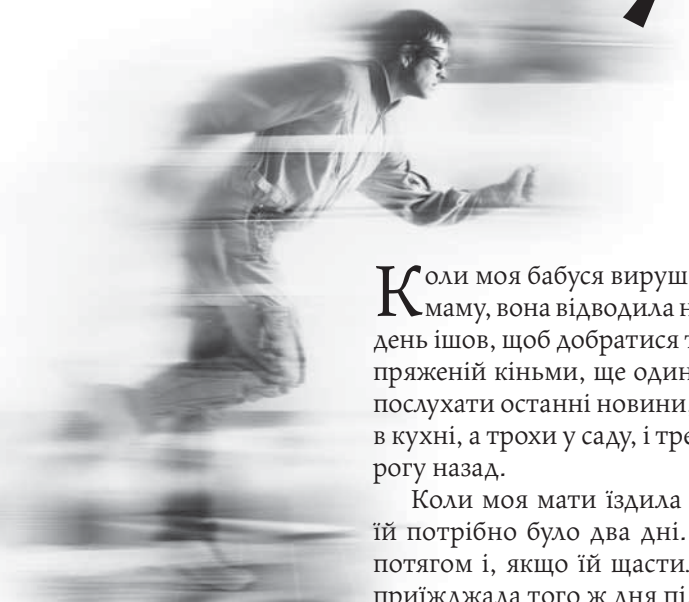
Щасливий я, що любимо ми Бога,
І що сім'єю молимося до Нього,
Й прохання перед Ним складаєм,
Він допоможе завжди — твердо знаєм.

Щасливий я, що Бог мене так любить,
Він дуже-дуже добрий, вірте люди!
І вас Він хоче щастям наділити —
Прийдіть до Нього і дорослі й діти.

Живе джерело

Поступ

Коли моя бабуся вирушала навідати свою маму, вона відводила на це три дні. Один день ішов, щоб добратися туди на бричці, запряжений кіньми, ще один — аби розповісти і послухати останні новини, посидівши трохи в кухні, а трохи у саду, і третій день — на дорогу назад.

Коли моя мати їздила до своєї мами, то їй потрібно було два дні. Вона добиралася потягом і, якщо їй щастило з пересадками, приїжджала того ж дня під вечір. Мама роз-

Колись у селі чоловіки і жінки зустрічалися біля джерела, розмовляли, обмінювалися думками, відер, дзбанів. На зворотньому шляху, ідучи поволі зі своєю ношею, кожен мав час і спокій, щоби подумати і навіть помолитися. Потім до будинків провели воду і відпала потреба кудись виходити. Усе стало зручніше. Але нам не вистачає людей, з якими можна було б поговорити, як і часу на те, щоб подумати.

повідала бабусі останні вісті, вислуховувала новини навзаєм і наступного дня від'їжджала.

Мені, щоб провідати свою маму, потрібно лише півгодини. Я приїжджаю автом, затримуюся у неї десять хвилин і поспішаю назад, бо діти нудяться, а я, як завжди, не встигаю зробити покупки у супермаркеті.

Коли моя дочка приїде мене відвідати, скільки часу їй це займе?

Гнучке деревце у саду прив'язали до міцного ясеневому кийку. Кийок служив деревцеві за опору й охорону, допомагав йому, щоби зростало струнким.

Коли вітер запрошував у танок, юне деревце похитувало своєю щораз буйнішою кроною, розгойдувалось і кричало: "Відпусти мене, прошу, чому ти так міцно мене тримаєш? Дивись-но: усі гойдаються на вітрі. Чому ж я маю стояти мов укопане?"

"Зламаєшся, — відповідав кийок, — А крім того, можеш стати перекирвленим карликом".

"Ти — старий задрісник. Облиш мене!"

Молоде деревце з усіх сил намагалося звільнитися, проте кийок рішуче стояв на своєму і був твердий як ніколи.

Одного літнього вечора розпочалася страшна буря із грозами і блискавицями, із градом. Деревце, ухиляючись від шаленого вітру, натужно скрипіло, а його крона трохи не стелилася по землі. Пориви вітру були такі сильні, що, здавалося, ось-ось вирвуть деревце з корінням.

"Ось і кінець", — подумало деревце.

"Тримайся!", — скрипів старий кийок. Він зібрав усі свої сили і чинив опір стихії. Виснажливе змагання тривало ще довго. Деревце вціліло, а старий кийок зламався. Молоде деревце усе зрозуміло і заплакало. "Не залишай мене!" Я так тебе потребую!" Та на його ридання нікому було відповісти.

Уламок кийка так і залишився прив'язаним до стовбура деревця, наче прагнув востаннє його обняти.

Опора

Ідеальна дружина

Мулла Насредин сидів у своїй чайній крамниці, коли до нього завітав сусід, аби порозмовляти.

“Мулло, я збираюся одружитися, — сказав він, — і через це дуже хвилююся. А ти ніколи не думав про те, щоб одружитися?”

Мулла відповів: “Звісно, думав. Коли я був молодий, то дуже хотів одружитися. Та я прагнув знайти ідеальну дружину. Для того, щоб її знайти, вирушив у подорож. Спершу я подався до Дамаску. Там знайшов чарівну жінку, привабливу, люб’язну, але вона зовсім не орієнтувалася у справах цього світу. Я знову вирушив у дорогу і прийшов до Ісфахану. Там зустрів

Любити — означає прийняти іншого з його способом життя, з його відмінністю, з його вадами, а не подібність наших снів. Досконалий чоловік — це не той, котрий хоче мати ідеальну дружину.

жінку, що була одухотворена і дуже гарна, але ми не змогли порозумітися. Нарешті я опинився аж у Каїрі і після тривалих пошуків знайшов. Вона була глибока духовно, прекрасна у всіх розуміннях, уміла дати собі раду у житті. Я знав, що знайшов досконалу дружину.”

Коли він закінчив, приятель поставив йому запитання: “Мулло, скажи, чому ти з нею не одружився?”
“Ох, на жаль! — відповів Насредин, похитуючи головою. — Вона також шукала ідеального чоловіка”.

Скарб

У давні часи в одній країні німечних старців заводили у неприступні гори і залишали там на самотню смерть. Якось один молодий чоловік завів туди свого старого батька. Коли син шукав для нього місця на скелях, батько промовив: “Заведи мене трохи вище.”

“Чому?” — запитав син.

“Бо тут я залишив був свого батька. Не хочу померти в тому самому місці.”

Син зрозумів, що за якихось тридцять років з ним станеться те саме. Він обіпер батька на своє міцне плече і повів додому.

Батько сімейства старанно натирав машину, щоб надати їй бажаного блиску. Одинадцятилітній син допомагав йому — він чистив шматкою бампер.

“Бачиш, сину, — промовив з повагою батько, — ця машина — справжній сімейний скарб. З нею треба поводитися обережно, дбайливо, їй треба приділяти увагу і час”.

“Так, тату!”

“Розумний хлопчик!”

Після хвилинної мовчанки дитина тихо промовила: “А я не є сімейним скарбом?”

“Чому ти таке питаєш?”

“Бо ти ніколи не маєш часу для мене”.

Який твій родинний скарб?

Один мій приятель має сина, який страшенно любить волейбол. Приятель ніколи не цікавився цим видом спорту. Але якось присвятив відпустку, аби поїхати із сином і подивитися всі ігри на європейському турнірі з волейболу. Окрім того, що поїздка зайняла понад три тижні, цебто цілу відпустку, вона й коштувала немало. Коли вони повернулися, я запитав у приятеля: “Чи ти справді так любиш волейбол?”

“Ні, терпіти не можу, — відповів він. Але я дуже люблю свого сина”.

Майже 700 000 еквадорців виступили за традиційний шлюб

5% населення Еквадору виступили на захист життя і традиційної сім'ї. Під час зустрічі на Конференції єпископів Еквадору було подано 636 417 підписів на підтримку життя.

Єпископ Антоніо Аррегузи Яраза віддав лист і підписи президенту Асамблеї єпископів Алберто Акоста.

Представники єпископів зустрілися з Акостою, щоб обговорити необхідність визнання права на життя від зачаття до народження, необхідність законодавчо захистити сім'ю як союз чоловіка і жінки, а також забезпечити батьків правами виховувати своїх дітей у відповідності зі своїми цінностями. "Ми представили Вам 636 417 підписів еквадорців, які виступають на підтримку традиційної сім'ї та життя. Кожна людина, яка поставила свій підпис, зробила це за власним бажанням і з доброї волі, без плати й хабарів, — говорить у листі. — Ми сподіваємося, що нас почують і врахують наш голос під час складання нового тексту Конституції".

У Індонезії знищують церкви, християн спалюють

У травні селище Хоралі, Індонезія, з переважним християнським населенням, було піддано нападу мусульманського натовпу із селища Салеман, більшу частину населення якого становлять мусульмани. Нападники спалили 120 будинків, три церкви та сільську школу. Було знищено 15 гектарів полів разом із врожаєм, а також 20 рибальських човнів і 2 мотоцикли.

В результаті такого нападу чотирьох християн було убито і 56 поранено. Трьом з чотирьох загинувих нападники перерізали горло, але цим все не обмежалося. Пані Вільгельміна Паттіасина (47 років) спочатку піддалася звірячим знущанням, а її 6-річній онучці Йолі розпороли живіт. 84-літньому Едварду Унвару спочатку перерізали горло, а потім його спалили. Четверта жертва, 39-річний Йосип Лаумахіна, спочатку був зарізаний, і потім спалений.

У селищі Хоралі, розташованому у віддаленій місцевості на острові Серам, у провінції Малуку, проживає 175 сімей, а все населення становить близько 2300 людей. Протягом кількох місяців у цьому регіоні сталося кілька подібних інцидентів. Провінція Малуку страждала від жорстокого антихристиянського насильства в період із 1999 по 2001 рр.

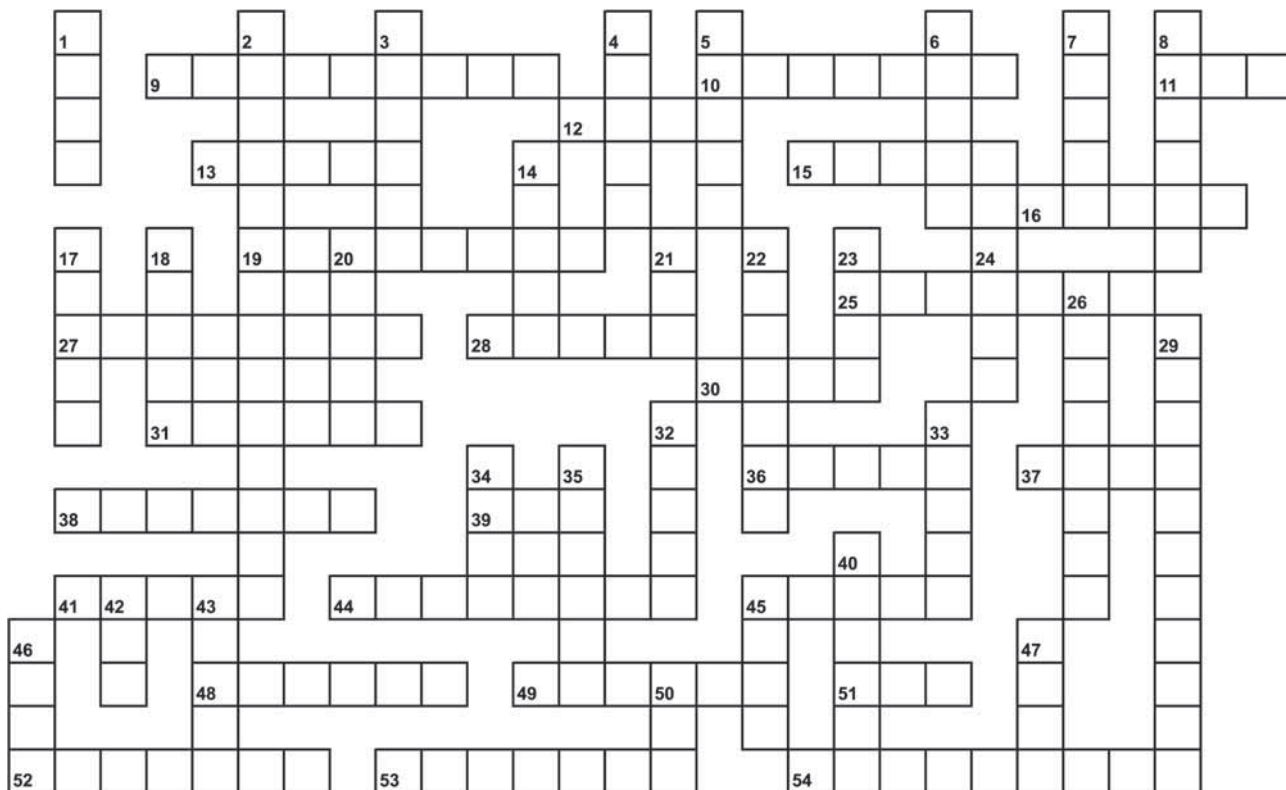
Соціолог США:

спільна молитва зміцнює сім'ю

Подружжя, які разом відвідують церкву, у середньому більше щасливі, ніж ті, хто рідко або ніколи не ходить на церковні служіння. До таких висновків прийшов соціолог Бредфорд Вілкокс з Віргінського університету. Він спирався на дані трьох загальнонаціональних опитувань: Генерального соціального дослідження, Національного дослідження сімей і домогосподарств та Національного дослідження сімейного зростання. За даними Вілкокса одружені американці, які відвідують церкву, незалежно від раси і віросповідання, частіше зараховують себе до "дуже щасливих", ніж нерелігійні пари. З іншої сторони, в таких сім'ях рідше трапляються розлучення. "Проте, церква допомагає подружжю лише коли вони відвідують її разом", — зазначає Вілкокс. "Церква підтримує моральні норми, зокрема, подружню вірність і можливість прощати. Вона може прийти на допомогу, коли сім'я стикається зі звичайними життєвими радощами та прикрощами подружнього життя. А віра допомагає осмислити життєві труднощі, починаючи з безробіття і закінчуючи хворобою, які можуть призвести до краху шлюбу. Інакше кажучи, ті, хто моляться разом, залишаються разом в усьому", — сказав Вілкокс. Він також зробив застереження: "Звісно, на одній вірі шлюб встояти не може. Щоб шлюб був міцним і щасливим, потрібна ще й праця. Але церква нагадує про правильні речі, — наприклад, про відповідальність, а громада може у разі чого прийти на допомогу".

Кросворд “Біблійні жінки”

По вертикалі:

1. Пророциця, дочка Фануїлова, з племені Асирівого.
2. Грекиня, мала глибоку віру, завдяки чому її донька отримала оздоровлення.
3. Мама, в котрій оселилася нелицемірна віра.
4. Дівчина, котра сказала: “Нехай буде мені згідно з словом Твоїм!”
5. Камінь жіночого роду.
6. Дочка фараона, жінка Мерета.
7. Богобоязлива баба — сповитуха.
8. Дівчина — пастушка, стала згодом дружиною патріарха.
14. Дочка Целофхада, до котрої перейшла спадщина її батька.
17. Ім'я багатой набожної жінки, наведеної через проповідь ап. Павла.
18. Садокова дочка, жінка царя Узійї, мати царя Йотама.
20. Мама Гада і Асир, синів Якова.
21. Жінка, ім'я котрій, означає “життя”.
22. Дівчина, котру Давид набув собі за дружину життям двухсот филистимлян.
23. Сестра Мілки, дружини Нахора.
24. Служанка в домі Марії, матері Марка.

26. Жінка, що була головною причиною мученицької смерті Івана Христителя.
29. Забезпечена багата жінка, котрій за гостинність Єлисею, було обіцяно радість материнства.
32. Дочка Гарана, дружина Нахора.
33. Жінка, сказавши Ісусу: “Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий”
34. Ім'я, котрим почала називатись Ноомі, повернувшись в Єрусалим.
35. Филистимлянка вільної поведінки, що жила в долині Сорек.
40. Учениця в Йоппії, котра повила була милосердя.
42. Теща Ісава.
43. Сестра Тувалкаїна.
45. Служниця в домі Авраама.
46. Мама пророка Самуїла.
47. Бабуся царя Йосії, її ім'я означає — “прикрашена Їговою”.
50. Мама Явала і Ювала.

По горизонталі:

9. Жінка, котра сказала: “І звідкіля мені це, що до мене прийшла мати мого Господа?”
10. Християнка в Римі, яка передавала привіт Тимофієві.
11. Мама царя Єзекії, дочка Захарії.

12. Моавитянка, невістка Номі.
13. Приємна, весела, стала гіркою, коли печаль відвідала її.
15. Мама юдейського царя Єгоаша.
16. Дочка Целофхада, до котрої перейшла спадщина її батька.
19. Жінка, котра ввела в Самарії поклоніння Ваалу і Астарті.
25. Мама, котра просила Ісуса про почесні місця у Царстві Його, для двох своїх синів.
27. Жінка — юдеянка, чоловіка котрої обгорнув страх при слуханні проповіді ап. Павла.
28. Свята жінка, прожила на землі 127 років.
30. Дівчина, отримала від батька в придане поле і джерело — верхнє та нижнє.
31. Шунаммітка, послугоувала Давиду в старості.
36. Баба Тимофія.
37. Донька Якова.

38. Благочестива жінка, маєтком своїм служила Ісусу і учням.
39. Слово по латині, котрим звернувся Ангел Гавриїл до Діви Марії.
41. Учениця в Йоппії, котра повила була добрих вчинків.
44. Таємничу улюблена молодда, котру оспівав Соломон в “Пісні над Піснями”.
45. Жінка Єрахмеїла, мама Онама, із роду Калева.
48. Християнка у Филипах.
49. Атенянка, наведена до Христа через проповідь ап. Павла.
51. Українське ім'я дівчини, вдавнину ім'я хлопця.
52. Вродлива й розумна мешканка Кармелу, врятувала свого чоловіка від помсти Давида.
53. Легковажна жінка, присутня на суді, де слухала промову ап. Павла.
54. Жінка, котра сказала Ісусу: “Бачу, Пане, що Пророк Ти”.

Відповіді на кросворд, надрукований у “Віснику Правди” №3

По горизонталі: 2. Мир, 5. Караван, 8. Шафат, 9. Ганок, 13. Сорок, 14. Нод, 15. Цілим, 20. Молот, 21. Вавилон, 22. Гошя, 27. Молох, 28. Мирра (ароматична смола, що застосовується в медицині та парфумерії), 29. Вінок, 30. Дагон, 34. Голод, 35. Єдність, 36. Кемеш, 39. Сорек, 40. Ной, 41. Закон, 44. Вітер, 45. Содом, 47. Христос, 48. Мед., По вертикалі: 1. Ливан, 3. Натан, 4. Лазар, 6. Аарон, 7. Потік, 10. Собор, 11. Йосип, 12. Симон, 16. Соломон, 17. Матреда, 18. Совість, 19. Нащадок, 23. Кос, 24. Лин, 25. Дош, 26. Дор, 31. Посол, 32. Вісон, 33. Резан, 37. Невід, 38. Нахор, 42. Петро, 43. Родос, 46. Естер.

3-го листопада 2008 р. Всесвітній день поста і молитви сестер

Тема молитви: 1 Пет. 5:7 "Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!"

"Серце матері —
це бездна, в глибині
котрої завжди
знайдеться прощення"
Оноре Бальзак

"Стати батьком
зовсім легко.
Бути батьком,
навпаки — важко"
Вільгельм Буш

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Бapтистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 939-9364

Українська церква Євангельсь- ких Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-Бaptистська Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92344
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська Бaptистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Бaptистів м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

